

GŁOS PABIANIC

ORGAN WK i ŁK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

ROK IV (VII)

WTOREK 27 LUTEGO 1951 ROKU

Nr 57

Pakt 5 mocarstw gwarancją utrwalenia pokoju światowego Historyczny Apel Światowej Rady Pokoju poparty zostanie setkami milionów podpisów

BERLIN (PAP). — Na niedzielnym wieczornym posiedzeniu Światowej Rady Pokoju, któremu przewodniczył prof. Bernal (Anglia), Plecto Nenni zakomunikował uczestnikom sesji, że komisja polityczna zreasumowała wyniki obrad i opracowała projekty szeregu rezolucji.

Projekty te, przyjęte jednogłośnie przez komisję, wchodzić teraz na plenum.

Przed wszystkim Światowa Rada Pokoju zajmie się dwoma dokumentami: Apielem w sprawie zawarcia Paktu Pokoju i rezolucją w sprawie ONZ.

Wyjaśniając znaczenie tego dokumentu, Nenni podkreślił, że podsta- wowym zadaniem obrońców pokoju jest obecnie akcja na rzecz zawarcia paktu pokoju między 5 wielkimi mocarstwami. Praca, jakiej trzeba będzie dokonać w związku z ogłoszeniem tego dokumentu, nie ograniczy się do jednego tygodnia ani miesiąca. Możliwe jest, że będzie ona trwała długie miesiące. Jesli jednak ten apel obrońców pokoju zostanie wysłuchany — dopomo- że on do uratowania świata od nowej wojny i zjednoczy wokół siebie wszystkich, którzy wojny nie chcą.

Przewodniczący prof. Bernal ze swej strony podkreślił doniosłość historycznego Apelu. Zwracamy się — powiedział prof. Bernal — do wszystkich ludzi na świecie, by żądali od rządów pięciu mocarstw zawarcia paktu pokoju. Wiadomo, że wśród pięciu tych mocarstw — trzy odrzucają dotychczas wszelkie propozycje naszego ruchu pokoju. I dlatego w tych trzech krajach rozwiniemy szczególnie ożywioną działalność, by pozyskać jak najszerzą warstwę społeczeństwa.

Apel Światowej Rady Pokoju jest jasny i odpowiada życzeniom każdego uczciwie myślącego człowieka. Skierowany on jest do wszystkich narodów świata, które niewątpliwie poprą w całej pełni treść naszego Apelu. Ruch pokoju swym zasięgiem musi objąć wszystkich ludzi dobrej woli oraz wszystkie organi-

zacje, dążące do utrwalenia pokoju. Należy zorganizować masową, nieograniczoną kampanię zbierania podpisów pod Apielem, w skali jeszcze większej, niż kampania zbierania podpisów pod Apielem Sztokholmskim. Ruch pokoju musi być aktywny. Musi on mobilizować narody do wywarcia decydującego wpływu na rządy i do zmuszenia kierowników rządów, by zastosowali się do treści naszego Apelu.

(Dokończenie na str. 2)

Apel w sprawie paktu pokoju

„czyniąc zadość dążeniom milionów ludzi na całym świecie, bez względu na ich zdanie o przyczynach wywołujących groźbę wojny światowej,

w imię utrwalenia pokoju i zapewnienia bezpieczeństwa międzynarodowego,

żądamy zawarcia paktu pokoju między pięciu wielkimi mocarstwami — Stanami Zjednoczonymi, Związkiem Radzieckim, Chińską Republiką Ludową, Wielką Brytanią i Francją.

Gdyby rząd któregokolwiek z wielkich mocarstw odmówił spotkania w celu zawarcia paktu pokoju, będziemy uważali tę odmowę za dowód agresywnych zamierzeń tego rządu.

Wzywamy wszystkie kraje miłujące pokój, by poparły żądanie w sprawie zawarcia paktu pokoju, otwartego dla wszystkich państw.

Składamy swe podpisy pod tym Apielem i wzywamy do podpisania go wszystkich ludzi dobrej woli i wszystkie organizacje dążące do utrwalenia pokoju“.

Rezolucja w sprawie ONZ

Światowa Rada Pokoju stwierdziła, że Organizacja Narodów Zjednoczonych nie odpowiedziała na orędzie II Światowego Kongresu — tak, jak gdyby nie dotyczyły jej propozycje przedstawicieli setek milionów ludzi zmierzające do zachowania pokoju.

W okresie, jaki upłynął od chwili uchwalenia tego orędzia Organizacja Narodów Zjednoczonych w dalszym ciągu zawodziła nadzieje pokładane w niej przez narody i posunęła się do ostateczności w swej rezolucji potępiającej Chiny jako „agresora“. Usankcjonowała ona i osłoniła swym autorytetem systematyczną zagładę przez amerykańskie siły zbrojne blisko miliona ludzi — starców, kobiet i dzieci Korei zmiażdżonych lub spalonych pod gruzami swych miast i wsi.

Światowa Rada Pokoju postanowiła wysłać do ONZ delegację do której wejdą: p. Nenni (Włochy), pani Izabella Blumme (Belgia), pani Davis (W. Brytania), pani Jessie Street (Australia), p. d'Astier de la Vigerie (Francja), p. Tichonow (ZSRR), p. Wu Jao-tung (Chińska Republika Ludowa), p. Hromádka (Czechosłowacja), p. d'Arbousier (Szwajcaria), p. Neruda (Chile), p. Jara (Meksyk), pp. Paul Robeson i Uphaus (USA), dr. Atfal (Indie).

Delegacja ta zostaje upoważniona do uzasadnienia od ONZ:

1) Rozpatrzenia poszczególnych punktów orędzia Światowego Kongresu Obrońców Pokoju i poszczególnych rezolucji Światowej Rady Pokoju oraz wyrażenia o nich swej opinii.

2) Powrotu do roli przewidzianej Kartą, aby Organizacja Narodów Zjednoczonych stała się forum porozumienia między rządami, nie zaś narzędziem którejkolwiek panującej grupy.

Ta akcja Światowej Rady Pokoju uzyska poparcie setek milionów mężczyzn i kobiet, którym przysługuje prawo czujnego baczności, by najwyższe organa międzynarodowe nie zdradzały swej misji utrzymania pokoju“.

Następnie Nenni ogłosił francuski tekst Apelu Światowej Rady Pokoju w sprawie zawarcia paktu pokoju. Tekst ten odczytano również w językach angielskim, rosyjskim, chińskim i niemieckim.

Członkowie Rady i liczni goście wypełniający sale posiedzeń wysłuchali z głębokim wzruszeniem słów

historycznego Apelu, w którym Światowa Rada Pokoju wzywa 5 wielkich mocarstw do zawarcia paktu pokoju i ostrzega, że odmowa którejkolwiek z wielkich mocarstw spotkania się w celu zawarcia takiego paktu, traktowana będzie jako dowód agresywnych zamiarów odnośnego rządu.

DELEGATKI na I Ogólnopolski Kongres ŁK

JANINA ZGODZIŃSKA

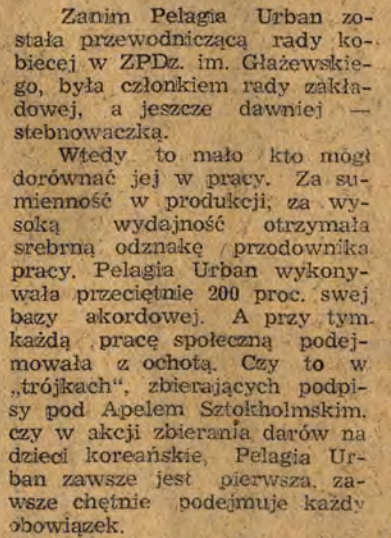

Janina Zgodzińska, pochodzi z rodziny robotniczej.

— Przed wojną było nam bardzo ciężko — mówi ob. Zgodzińska. — Zarobki rodziców nie mogły wystarczyć na utrzymanie sześciorga dzieci.

Po wyzwoleniu kolejno pracowałam w różnych zawodach, a obecnie za pracę społeczną uzyskałam tytuł przewodniczącej pracy społecznej. Wysłano mnie na stanowisko dyrektora handlowego w MHD. Wybór na delegatkę na Krajowy Kongres ŁK uważam za wielki zaszczyt. Postaram się nie zawieść zaufania kobiet łódzkich. Pojadę na Ogólnopolski Kongres ŁK, aby tam przekazać myśli i uczucia kobiet, walczących o pokój.

PELAGIA URBAN

Zanim Pelagia Urban została przewodniczącą rady kobiecej w ZPDz. im. Głazewskiego, była członkiem rady zakładowej, a jeszcze dawniej — stebnowaczka.

Wtedy to mało kto mógł dorównać jej w pracy. Za sumiennosc w produkcji, za wysoką wydajność otrzymała srebrną odznakę przewodniczki pracy. Pelagia Urban wykonywała przeciętnie 200 proc. swej bazy akordowej. A przy tym, każdą pracę społeczną podejmowała z ochotą. Czy to w „trójkach“, zbierających podpisy pod Apielem Sztokholmskim, czy w akcji zbierania darów na dzieci koreańskie, Pelagia Urban zawsze jest pierwsza, zawsze chętnie podejmuje każdy obowiązek.

Wyrazem uznania i zaufania, jakim otacza ją załoga był fakt, że wybrano ją delegatką na konferencję dzielnicową, że potem na tej konferencji powierzono jej mandat delegatki na Ogólnopolski Kongres ŁK.

Kobiety całego świata staną do walki przeciw groźbie nowej wojny

Uchwała KC WKP(b) o Międzynarodowym Dniu Kobiet

MOSKWA (PAP). — W związku ze zbliżającym się dniem 8 marca, Międzynarodowym Dniem Kobiet, Komitet Centralny WKP(b) ogłosił uchwałę, która stwierdza co następuje:

Międzynarodowy Dzień Kobiet — 8 marca rzesze pracujące Związku Radzieckiego witają w rb. w warunkach potężnego rozwoju politycznej i twórczej aktywności mas, wywołanej nowymi zwycięstwami narodu radzieckiego w dziele budowy komunizmu.

W walce o sukcesy budowy komunizmu — czytamy dalej w uchwale — ogromną rolę odgrywają kobiety radzieckie.

Uchwała KC WKP (b) stwierdza następnie, że kobieta — matka otoczona jest w ZSRR troskliwą opieką.

Kobieta radziecka bierze aktywny udział w rządzeniu państwem. Uchwała KC WKP (b) stwierdza dalej, iż na przykładzie Związku Radzieckiego ludzkość cała przekonuje się o tym, że tylko zwycięstwo socjalizmu zapewni kobiecie całkowite wyzwolenie i otwiera jej drogę do aktywnego udziału w życiu państwowym i społecznym.

Następnie uchwała KC WKP(b) podkreśla, iż w chwili, gdy kobiety ZSRR i krajów demokracji ludowej witają dzień 8 marca nowymi sukcesami budownictwa pokojowego, kobiety krajów kapitalistycznych, kolonialnych i zależnych obchodzą będą ten dzień w warunkach dalszej ofensywy kapitalu na stopę życiową i prawa demokratyczne mas pracujących. Niestanne zwiększa-

nie wydatków wojennych, nieprzerwany wzrost cen i bezrobocie jeszcze bardziej pogarszają sytuację mas pracujących w tych krajach, a klęski te i ciężary najdotkliwiej odczuwają kobiety i dzieci.

Międzynarodowy Dzień Kobiet — głosi uchwała — obchodzi kobiety pracujące całego świata pod znakiem wzmocnienia walki przeciwko groźbie nowej wojny światowej, przygotowywanej przez imperialistów amerykańsko - angielskich. Z dniem każdym rośnie aktywność mas ludowych w obronie pokoju, w obro- nie swych praw politycznych i demokratycznych, rośnie i krzepnie zorganizowany front obrońców pokoju ze Związkiem Radzieckim na czele.

Coraz większą siłą w walce o pokój i demokrację staje się międzynarodowy ruch kobiet. Jednoczy on przeszło 90.000.000 kobiet, zrzeszonych w Międzynarodowej Federacji Kobiet. W awangardzie tego ruchu stoją kobiety ZSRR i krajów demokracji ludowej.

Obowiązkiem kobiet radzieckich stwierdza uchwała — jest bardziej zacieśnić więzy z kobietami innych krajów i wraz z nimi wzmocnić walkę o pokój na całym świecie, o przy- jaźń narodów przeciwko imperialistycznym podżegaczom wojennym.

KC WKP(b) w związku z Międzynarodowym Dniem Kobiet wyraża przekonanie, że kobiety radzieckie i nadal będą kroczycy w pierwszych szeregach bojowników o nowy rozkwit gospodarki i kultury Związku Radzieckiego, o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego w ZSRR.

Wysiłkiem robotników, chłopów i inteligencji pracującej zrealizujemy Plan 6-letni i utrwalimy pokój

Skrót przemówienia zastępcy przewodniczącego PKPG — tow. ministra Stefana Jedrychowskiego — wygłoszonego na posiedzeniu Sejmu R. P.

WARSZAWA (PAP). — Najważniejszym punktem obrad na 91 posiedzeniu Sejmu Ustawodawczego RP w dniu 26 b. m. było pierwsze czytanie ustawy o Narodowym Planie Gospodarczym na rok 1951. Projekt ustawy referował zastępca przewodniczącego PKPG — minister Jedrychowski. Na posiedzeniu obecny był rząd z premierem Cyrankiewiczem, wicepremierami: Zawadzkim, Chelichowskim, Korzyckim i Marszałkiem Polski Konstantym Rokossowskim na czele.

91 posiedzenie Sejmu Ustawodawczego RP w dniu 26 lutego br. otwo-

rzył wicemarszałek Barcikowski. Przed przystąpieniem do porządku dziennego Izba ucieła chwilą ciszy pamięć dr. Henryka Ruabe, posła na Sejm, profesora Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, który zmarł w dniu 28 stycznia br.

Po zatwierdzeniu formalności wstępnych wicemarszałek Barcikowski prze- kazał do komisji prawniczej i regulaminowej wniosek klubów poselskich PZPR, ZSL, SD i katolicko-społ. w sprawie zmiany regulaminu Sejmu Ustawodawczego.

W dalszym ciągu obrad Izba uchwaliła zmianę porządku dziennego posiedzenia, uzupełniając go szeregiem punktów.

W pierwszym punkcie porządku dziennego przy pierwszym czytaniu rządowego projektu ustawy o Narodowym Planie Gospodarczym na rok 1951 zabrał głos zastępca przewodniczącego PKPG min. Jedrychowski.

Przemówienie tow. ministra Jedrychowskiego

Wysoki Sejmie!
Weszliśmy w drugi rok Planu 6-letniego, wielkiego planu budowy podstaw socjalizmu i umocnienia pokoju. Rozwijając się w kierunku socjalizmu nasz naród z roku na rok czyni coraz większe postępy.

Drugi rok Planu 6-letniego stawia przed nami nowe, większe i trudniejsze zadania niż te, z którymi spotykaliśmy się w roku ubiegłym. Tym zadaniem musimy sprostać, mu- simy wyśiść im na spotkanie z coraz większą umiędzielną gospodarowa- nia.

W drugim roku Planu 6-letniego wysokie tempo naszego rozwoju gospodarczego zostaje utrzymane. W roku 1950 planowaliśmy wzrost globalnej produkcji w całej gospodarce narodowej o 15 proc., a osiągnęliśmy faktycznie dzięki ofiarnej pracy i walce mas pracujących o plan — wzrost o 21 proc. w stosunku do roku ubiegłego. W bieżącym roku Narodowy Plan Gospodarczy przewi-

duje wzrost globalnej produkcji we wszystkich działach gospodarki narodowej o 17,4 proc. Trzeba przy tym pamiętać, że każdy procent wzrostu produkcji globalnej reprezentuje większą wartość, niż w roku poprzednim. W roku 1950 jeden procent wzrostu globalnej produkcji całej gospodarki narodowej równał się 1.569,4 mln. zł. w obecnej walucie, w roku 1951 jeden procent wzrostu globalnej produkcji odpowiada wartości 1.899 mln. zł. bieżącej.

Oczywiście nie wszystkie gałęzie gospodarki narodowej rozwijają się równie szybko. Produkcja przemysłowa rośnie szybciej, niż produkcja rolna, co odpowiada zasadniczej linii socjalistycznego uprzemysłowienia. Tak więc produkcja przemysłowa wzrosła o 23,4 proc. w ce- nach bieżących o 10,2 proc. Szczególnie silnie w związku z potężnymi inwestycjami wrosła produkcja państwowych przedsiębiorstw budowlano - montażowych, gdyż o 44 proc. Wartość usług transportu i łączności wzrosła w porównaniu z rokiem ubiegłym o 19,5 proc.

ROZWÓJ PRODUKCJI ŚRODKÓW WYTWORCZOŚCI

W przemyśle szczególna uwaga będzie zwrócona w roku 1951 na rozwój produkcji środków wytwórczo-

(Dokończenie na str. 2)

Przyjęcie w Prezydium Rady Ministrów

WARSZAWA (PAP). Prezes Rady Ministrów, Józef Cyrankiewicz, przyjął w Prezydium Rady Ministrów w dniu 26 bm. ambasadora RP w Moskwie Kazimierza Jasińskiego.

Kobiety ZPB im. 1 Maja na Wartach Pokoju

W dniu wczorajszym robotnice przedzałhi średnioprzedniej ZPB im. 1 Maja zaciągnęły na cześć 8 Marca Warty Pokoju. Pełni je około 800 robotnic, które jednocześnie realizują zobowiązania produkcyjne.

Za kilka dni

rozpoczynamy druk nowej powieści
pióra LEONA GOMOLICKIEGO

osnutej na tle

BOHATERSKICH WALK
ŁÓDZKIEJ KLASY ROBOTNICZEJ

Zwalczajmy alkoholizm — wroga rodziny
— pozostałość ustroju kapitalistycznego

Zrealizujemy Plan 6-letni i utrwalimy pokój

Dokończenie przemówienia tow. ministra Jędrzychowskiego

(Dokończenie ze str. 1-ej)
ści, a zwłaszcza na rozwój nowych gałęzi produkcji, na rozwój krajowej bazy surowców i półfabrykatów oraz na pełne wykorzystanie możliwości produkcyjnych niektórych działów przemysłu, dotychczas niedostatecznie dobrze zorganizowanych.

Zasługują na uwagę szczególnie wielkie zadania wzrostu, postawione przemysłowi maszynowemu, elektro-technicznemu i chemicznemu. Poważne wskaźniki wzrostu osiągnie nasza młoda gałąź produkcji — przemysł motoryzacyjny, dając w r. 1951 o 37 proc. więcej traktorów, przeszło trzykrotnie więcej samochodów ciężarowych, 1,5 raza więcej motocykli niż w r. 1950.

Przemysł taboru kolejowego zwróci szczególną uwagę na produkcję wagonów osobowych, która wzrosła dwa i pół raza. Przeszło dwa i pół raza zwiększy się również produkcja statków.

Produkcja materiałów budowlanych wzrosła w stopniu, zabezpieczającym pełne wykonanie planu inwestycyjnego. W działach przemysłu produkującego przedmioty spożywcze obok systematycznego stopnia wzrostu produkcji takich podstawowych artykułów, jak tkaniny, cukier, mięso, papierosy itd., szczególna uwaga zwrócona będzie na rozwój produkcji artykułów, na które popyt na rynku występuje szczególnie silnie.

Przemysł mięsny zwiększy w najbliższym stopniu produkcję wędlin, przemysł mleczarski produkcję masła i serów wszelkiego rodzaju.

PRZYSPIESZYMY UPRZEMYSŁOWIENIE KRAJU

Szaniec będzie się rozwijał drobny przemysł socjalistyczny, a więc w pierwszym rzędzie państwowy przemysł terenowy i spółdzielczość pracy.

Dzięki silniejszemu rozwojowi przemysłu, udział przemysłu w globalnej produkcji przemysłowej i rolnej wzrosła w 1951 r. do 70,3 proc., podczas gdy w Planie 6-letnim na r. 1951 przewidziany był poziom 68,6 proc. Oznacza to, że plan na r. 1951 przyspiesza proces socjalistycznego uprzemysłowienia Polski w stosunku do zadań zawartych w Planie 6-letnim.

W r. 1951 musimy wypowiedzieć zdecydowaną walkę brakiem i zaniechaniami, musimy osiągnąć wykonanie planu nie tylko według wartości i ilości, ale także pod względem asortymentu, jakości i kosztów własnych. Musimy osiągnąć wyższy kulturowy poziom pracy naszego przemysłu.

WIELKIE NAKŁADY INWESTYCYJNE W ROLNICTWIE

Przewidziany planem wzrost produkcji rolnej o 10,2 proc. w cenach bieżących należy uznać za poważny w warunkach przewagi ilościowej indywidualnych gospodarstw chłopskich. Jest to zadanie, które wymaga ga wielkiego wysiłku, ale które dzięki rozwojowi socjalistycznego sektora w rolnictwie i wielkiej pomocy udzielonej przez państwo ma rolnym i średniorolnym gospodarstwom chłopskim jest w pełni wykonalne przy przeciwnych warunkach klimatycznych.

Wzrost produkcji roślinnej będzie osiągnięty przez powiększenie powierzchni uprawnej o 350 tysięcy ha, jak również przez poważne podniesienie plonów.

Plan przewiduje wzrost pogłowia koni w całym rolnictwie o 2,5 proc., bydła o 6,9 proc., trzody chlewnej o 13,1 proc., owiec o 17,1 proc. i od powiedni wzrost produkcji hodowlanej.

Dzięki wielkim nakładom inwestycyjnym, czynionym przez państwo oraz dzięki stałemu ulepszeniu organizacji i podniesieniu poziomu gospodarki, produkcja w Państwowych Gospodarstwach Rolnych winna wzrosnąć znacznie silniej, niż ogólna produkcja roślin. gdyż o około 44 proc., przy czym wartość produkcji towarowej państwowych gospodarstw rolnych wzrosła o około 78 proc.

SPÓŁDZIELNIE PRODUKCYJNE W WALCE O WYSOKIE PLONY

W roku 1951 po raz pierwszy po ważną rolę jako producent i dostawca artykułów rolnych odegrała rozwijające się szybko rolnicze spółdzielnie produkcyjne.

Umocnienie organizacyjne i gospodarcze spółdzielni produkcyjnych, walka o wysokie plony i wydajność hodowli i o ekonomiczne wyniki ich gospodarki jest jednym z najpoważniejszych zadań administracji rolnej i aktywność spółdzielczego w r. 1951.

DALSZE OGRANICZANIE I WYPIERANIE ELEMENTÓW KAPITALISTYCZNYCH

Plan na rok 1951 oznacza dalszy wzrost socjalistycznych elementów naszej gospodarki, dalsze ograniczanie i wypieranie elementów kapi-

talistycznych. Udział sektora socjalistycznego w łącznej produkcji przemysłu i rzemiosła wzrosła z około 94 proc. w roku 1950 do ok. 96 proc.

Obok rozwijania socjalistycznych form produkcji, a w szczególności rozwoju rzemieślniczej spółdzielczości pracy, państwo będzie nadal udzielało pomocy i ochrony indywidualnym rzemieślnikom, których praca przyczynia się do bardziej wszechstronnego zaspokojenia potrzeb mas pracujących.

Min. Jędrzychowski cytuje tu szereg cyfr ilustrujących wzrost udziału gospodarki socjalistycznej w rolnictwie i w handlu.

MASY PRACUJĄCE — WALCZA O WYKONANIE PLANU

Najważniejszą siłą produkcyjną naszego społeczeństwa — podkreśla następnie mówca — są masy pracujące, przede wszystkim klasa robotnicza, trzon całego narodu. Ilość i jakościowy wzrost klasy robotniczej, wzrost jej świadomości politycznej i aktywności produkcyjnej, stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych i poziomu kulturalnego pracujących stanowią najważniejszy element rozwoju sił wytwórczych w procesie socjalistycznego budownictwa.

Plan na rok 1951 — stwierdza m.in. Jędrzychowski — oznacza dalszy poważny wzrost ilościowej klasy robotniczej. Stan zatrudnienia w sektorze socjalistycznym wzrosł o około 8,9 proc.

WZROST WYDAJNOŚCI PRACY I STAŁY POSTĘP TECHNICZNY

Cytując następnie szereg wskaźników przewidzianego wzrostu wydajności pracy min. Jędrzychowski oświadcza, że przedkładem w przemysłowym planie na 1951 r. przewidywany jest wzrost wydajności o 12,2 proc.

Podstawę wzrostu wydajności pracy stanowią uruchamianie w ramach planu inwestycyjnego nowe, bardziej wydajne, doskonalsze maszyny i urządzenia, a także stały postęp techniczny w naszej gospodarce.

Planowe wprowadzenie nowej techniki wyrazi się zwłaszcza w postępach mechanizacji górnictwa, budownictwa, rolnictwa i leśnictwa. Szeroka fala współzawodnictwa pracy, która rozwija się w coraz to gęstszych i coraz wyższych formach, rozwój klubów racjonalizatorskich i coraz większa ilość wynalazków pracowniczych, usprawnień i wniosków racjonalizatorskich jest gwarancją, że zadania te zostaną wykonane.

DZIĘKI POMOCY ZSRR PRZYSPIESZYMY BUDOWĘ SOCJALIZMU W POLSCE

W tym miejscu należy podkreślić — stwierdza min. Jędrzychowski — że rozwój sił wytwórczych w Polsce Ludowej, wzrost ilościowy i jakościowy polskiej klasy robotniczej, rozwój naszych urządzeń produkcyjnych i postęp techniczny może odbywać się w takim zakresie i w takim tempie jedynie dzięki braterskiej, bezinteresownej pomocy, jakiej udziela nam nasz wielki sojusznik — Związek Radziecki. Dostawy szereg obiektów inwestycyjnych, urządzeń i maszyn ze Związku Radzieckiego, projektowanie wielkich budów w Polsce przez radzieckie biura projektowe, konsultacje i ekspertyzy radzieckich inżynierów i techników, przekazywanie Polsce przez Związek Radziecki dokumentacji technicznej i doświadczenia technicznego, zdobytego w ciągu przeszło 30 lat planowej gospodarki socjalistycznej, praktyki polskich inżynierów i techników na przedsięwzięciach zakładach w Związku Radzieckim, przykład radzieckich stachanowców i nowatorów produkcji — wszystkie te formy pomocy mają nieocenione wprost znaczenie dla rozwoju Polski Ludowej.

WALKA O OBNIEŻENIE KOSZTÓW WŁASNYCH

Plan na rok 1951 po raz pierwszy w całej rozciągłości i z takim naciskiem stawia zadania w zakresie obniżenia kosztów własnych, a mianowicie w przemyśle wielkim i średnim co najmniej o 6,1 proc., w drobnym przemyśle uspołecznionym o 8 proc., w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych o 9,1 proc., w rolnictwie o 8,2 proc., w leśnictwie o 6,7 proc., w komunikacji i łączności o 6,6 proc., w handlu o 15,2 proc. Osiągnięcie tych zadań w zakresie obniżenia kosztów własnych jest niezbędnym warunkiem wykonania planu.

Plan przewiduje wzrost zatrudnienia, wzrost Funduszu Plac i indywidualnego spożycia. Wyraża się to m. in. we wzroście całkowitej masy rynkowej o 14 proc.

Min. Jędrzychowski cytuje następnie szereg cyfr ilustrujących wzrost ilości szkół, placówek kulturalnych i placówek ochrony zdrowia.

ROŚNIE NASZ DOCHÓD NARODOWY

Pokryciem wzrostu tych wszystkich wydatków może być jedynie

wzrost dochodu narodowego — stwierdza mówca. — Toteż projekt ustawy przewiduje wzrost dochodu narodowego o 18,9 proc. Musi również wzrastać szybko akumulacja środków w gospodarce uspołecznionej jako główne źródło dochodów państwa.

Mówca stwierdza, że projekt ustawy nie ogranicza się jedynie do wskazania ogólnych zadań poszczególnych działów gospodarki narodowej w zakresie obniżenia kosztów własnych, ale precyzyjnie te zadania dla poszczególnych centralnych biurow w innych gałęziach gospodarki narodowej. Mówca wskazuje tu dwie zasady walki o obniżenie kosztów własnych: wydajność pracy musi rosnąć szybciej niż średnie płace, aby mogły być obniżone koszty osobowe na jednostkę produkcji.

Zmniejszone być muszą nadmierne koszty rzeczowe przez zmniejszenie zużycia surowców, materiałów pomocniczych, paliwa i energii. Winna być prowadzona systematyczna walka o obniżenie norm zużycia.

Mobilizacja szerokiej masy pracujących, a w szczególności produkcyjnego aktywu klasy robotniczej i kadry techniczno-inżynierskiej wokół tego zadania, stanowi warunek powodzenia.

Na VI plenarnym posiedzeniu Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej przewodniczący KC PZPR tow. Bolesław Bierut powiedział:

„podstawowymi warunkami w dalszej pomyślniej realizacji naszych zadań gospodarczych są: zwartość i ofiarność polskich mas pracujących — milionów robotników, chłopów i inteligencji pracującej.

zwiększanie wydajności pracy i dalszy, jeszcze wydajniejszy rozwój współzawodnictwa socjalistycznego, obniżenie kosztów własnych produkcji przez najbardziej racjonalne i oszczędne gospodarowanie, wprowadzenie zasad oszczędzania jako nakazu w codziennym postępowaniu, w społecznej pracy produkcyjnej i we własnym gospodarstwie domowym,

energiczna i nieugięta walka z wszelkim niechlujstwem, marnotrawstwem, szkodnictwem i grabieżą własności społecznej — za pomocą krytyki i samokrytyki, ciepłymi nadzuchami i wszelką bezdusznością i biurokratyzmem, stała, systematyczna kontrola wykonania zadań partyjnych i państwowych.

Te podstawowe wytyczne muszą kierować naszą pracę organizacyjną. One pomogą nam wykonać pomyślnie nasze zadania, one pomogą nam osiągnąć zwycięstwo w walce o Plan 6-letni, który jest również szpikiem fundamentem w naszej walce o pokój”.

Wysoki Sejm! Plan na rok 1951 stawia nowe, ambitne zadania w zakresie ilości produkcji, jej jakości i rozszerzenia asortymentu, w zakresie inwestycji i uruchomienia nowych obiektów, w zakresie wskaźników techniczno-ekonomicznych, w zakresie wydajności pracy i obniżenia kosztów własnych, zarówno osobowych, jak i rzeczowych. Wykonanie tych zadań oznacza dalszy szybki postęp, dalszy marsz naprzód w kierunku socjalizmu, oznacza umocnienie Polski Ludowej, jako jednego z członków wielkiego światowego obozu pokoju. Wykonanie tych zadań będzie wyrazem przężności i twórczych sił naszego narodu, jego talentów i uzdolnień, wyrazem niewyczerpanych możliwości, które otwiera przed naszym narodem system demokracji ludowej, budownictwo socjalizmu.

W imię utrwalenia pokoju — kończy swe przemówienie min. Jędrzychowski — w imię postępu społecznego i socjalizmu zmobilizujemy do wykonania tych wielkich zadań wszystkie siły narodu. Rok 1951 będzie dalszym mocnym stopniem do wyko-

nania całego Planu 6-letniego, do zbudowania podstaw socjalizmu w Polsce Ludowej. (Okłaski).

Projekt ustawy Izba odesłała do Komisji Planu Gospodarczego i Budżetu.

W następnych punktach porządku dziennego Sejm odesłał po odbyciu pierwszych czytań do odpowiednich komisji projekty następujących ustaw:

o zniesieniu Samorządowego Funduszu Wyrównawczego;
o ratyfikacji umowy o współpracy kulturalnej między Rzeczpospolitą Polską a Albańska Republika Ludowa, podpisanej w Tiranie dnia 2 grudnia 1950 r.;

o zmianie przepisów o reformie bankowej;
o budynkach i lokalach nowo wybudowanych lub odbudowanych;
o zmianie organizacji władz w dziedzinie komunikacji;

o zniesieniu Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego;

o podatkach terenowych;
o zmianie ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet;
o utworzeniu Akademii Wojskowo-Politycznej;

o Akademii Sztabu Generalnego im. gen. broni Karola Świerczewskiego;
o utworzeniu Wojskowej Akademii Technicznej.

OCHRONA WYNALAZCZOŚCI ROBOTNICZEJ

Sprawozdanie Komisji Przemysłowej o dekretych Rządu RP z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczej — złożyła pos. Piwowar (PZPR).

Omawiany dekret zapewnia robotnikom opiekę i pomoc państwa w zakresie wynalazczości.

Dekret zapewnia robotnikowi, który dokonał wynalazku, prawo do świadectwa autorskiego. Pracownik, który dokonał wynalazku, udoskonalenia technicznego lub usprawnienia, otrzymuje wynagrodzenie w zależności od rocznej oszczędności, jaką daje jego wynalazek. Osoby, które uniemożliwiają lub utrudniają realizację pomysłów pracowniczych, będą karane sądownie.

O wielkości ruchu racjonalizatorskiego świadczy cyfra, które przytoczyła pos. Piwowarska. Obecnie istnieje w kraju ok. 1.600 klubów techniki i racjonalizacji, które zrzeszają ok. 40 tys. racjonalizatorów.

Dekret Sejm zatwierdził jednowy-

Towarzysz Stalin jednomyślnie wybrany do Rad Najwyższych w ZSRR

Wśród powszechnego zapалу i jednoznaczności wyborcy 6 republik związkowych oddali w niedzielę swe głosy na wiernych współpracowników i towarzyszy walki Józefa Stalina — W. Mołotowa, G. Malenkowa, L. Berie, K. Woroszyłowa, A. Mikołajowa, M. Bułganina, L. Kaganowicza, A. Andriejewa, M. Chruszczowa, A. Kosygin, M. Szwernika, M. Susłowa, P. Ponomarenko i M. Szkiriatowa.

MOSKWA (PAP). — W niedzielę odbyły się wybory do Rad Najwyższych Ukrainiejskiej, Białoruskiej, Uzbekkiej, Armeńskiej, Turkmeńskiej i Estońskiej republik związkowych. Masy pracujące tych republik oddając swe głosy na kandydatów stalinowskiego bloku komunistów i bezpartyjnych głosowały za dalszym rozkwitem swej ojczyzny socjalistycznej, za nadaną stalinowską polityką pokojową, za zwycięstwem narodów Związku Radzieckiego.

Wiadomości napływające ze stolic Armenii, Turkmieni i Estonii podają, że Józef Stalin wśród ogromnego entuzjazmu wyborców jednomyślnie został wybrany do Rad Najwyższych tych republik.

Uroczyste otwarcie II Zjazdu Węgierskiej Partii Pracujących

BUDAPEST (PAP). — W niedzielę 25 bm. nastąpiło uroczyste otwarcie II Zjazdu Węgierskiej Partii Pracujących. Na Zjeździe w charakterze gości obecni są: delegacja WKP(b) w składzie Judina i Ponomariowa oraz delegacja 25 innych partii komunistycznych i robotniczych.

W skład delegacji polskiej wchodzi: sekretarz KC PZPR — Zenon Nowak oraz członkowie KC — Julian Kala i Kazimierz Witaszewski. Zjazd zagał zastępcą sekretarza generalnego Węgierskiej Partii Pracujących, N. Farkas.

Na wniosek delegata Mekisa wybrano Prezydium Honorowe z wódem mas pracujących całego świata Józefem Stalinem na czele. Do Prezydium Honorowego wybrano również: Mao Tse-tunga, Kim Ir Sena, Bolesława Bieruta, Thoreza, Togliattiego oraz przywódców innych partii komunistycznych i robotniczych.

Następnie do Prezydium Zjazdu wybrano przywódcę Węgierskiej Partii Pracujących, M. Rakosiego, członków Biura Politycznego, produkcyjnych ludzi kraju — robotników, chłopów, przedstawicieli produkcyjnej inteligencji, jak również szefów obecnych na Zjeździe delegacji bratnich partii komunistycznych i robotniczych.

Po jednogłośnie przyjęciu porządku dziennego Zjazdu, referat wygłosił sekretarz generalny WPP — M. Rakosi.

Przed przystąpieniem na posiedze-

niu wieczornym do dyskusji nad referatem M. Rakosiego, delegowany na Zjazd przedstawiciel KC WKP(b) Judin odczytał telegram powitania KC WKP(b), który przyjęty został z wielkim entuzjazmem i okrzykami na cześć partii bolszewickiej i Wielkiego Stalina.

Telegram KC WKP(b) stwierdza m. in.:
Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy budowy socjalizmu na Węgrzech.

Nie wątpimy, że Węgierska Partia Pracujących osiągnie nowe sukcesy w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, rozkwit kultury narodowej, o wzmocnienie przyjaźni między narodami walczącymi o pokój, demokrację i socjalizm.

Pod kierownictwem Węgierskiej Partii Pracujących robotnicy, chłopcy i inteligencja osiągnęli wielkie sukcesy w dziele wzmocnienia państwa ludowo-demokratycznego i złożyli trwałe podstawy

L. Wierchowceu

Wielki wkład do skarbnicy marksizmu-leninizmu

W 25 rocznicę ukazania się dzieła Józefa Stalina „Zagadnienia leninizmu”

25 lat temu, 27 lutego 1926 r. ukazało się pierwsze wydanie dzieła towarzysza Stalina „ZAGADNIENIA LENINIZMU”. Dzieło to, które doczekało się 11 wydań i przelożone zostało na wszystkie prawie języki świata, stało się podręczną książką działaczy partii komunistycznych i robotniczych wszystkich krajów.

Pierwsze wydanie „Zagadnień leninizmu” objęło klasyczne dzieła Stalina: „O podstawach leninizmu”, „Przyczynki do zagadnień leninizmu”, „Rewolucja Październikowa a taktyka komunistów rosyjskich”, „O wynikach obrad XIV konferencji WKP (b)”, „W sprawie kwestii narodowej w Jugosławii”, „O zadaniach politycznych Uniwersytetu Narodów Wschodu”, „Jeszcze raz w kwestii narodowej”, „Pytania i odpowiedzi”. (Przemówienie na Uniwersytecie Świerdłowskim 9 czerwca 1925 r.), „O zadaniach Komitetu Centralnego na XIV zjeździe WKP (b)”.

Genialne dzieło Stalina „Zagadnienia leninizmu” stanowi wielki wkład do skarbnicy twórczego marksizmu. W dziele tym towarzysze Stalin obronił leninizm przed oportunistycznymi wypaczeniami, wszechstronnie scharakteryzował metodę i styl leninizmu i rozwinął takie zasadnicze kwestie nauki Lenina jak kwestia dyktatury proletariatu, kwestia kierowniczej roli partii komunistycznej w systemie dyktatury klasy robotniczej, kwestia zwycięstwa socjalizmu w Związku Radzieckim w warunkach wrogiego otoczenia kapitalistycznego.

Dzieło „Zagadnienia leninizmu” ukazało się w chwili, kiedy z całą ostrością wyłoniła się sprawa charakteru dalszego budownictwa, sprawa losów socjalizmu w ZSRR. Partia bolszewicka pomyśliła, że strzygnąc te niezmiernie trudne, decydujące wagi kwestie dzięki temu, że w całej swej działalności na polu przebudowy kierowała się zwycięską nauką leninizmu.

„Wielkie znaczenie leninizmu na tym właśnie między innymi polega — uczy towarzysze Stalin, — że nie uznaje on budownictwa na chybił trafił, że nie wyobraża sobie budownictwa bez perspektywy, że daje jasną i określona odpowiedź na pytanie w sprawie perspektywy naszej pracy, stwierdzając, że mamy wszystko dane do zbudowania gospodarki socjalistycznej w naszym kraju, że możemy i powinniśmy budować społeczeństwo całkowicie socjalistyczne”. (J. Stalin, „Dzieła” tom VII wyd. „Książka i Wiedza”, W-wa, 1950 str. 206).

Marszowi naprzeciw drogą socjalistycznego budownictwa towarzyszy olbrzymie trudności natury międzynarodowej i wewnętrznej, towarzyszyło zaostrenie się walki klasowej w kraju. Antypartyjne elementy w szeregach WKP (b) roznęły wroga działalność przeciw partii. Na czele tych antypartyjnych elementów stał zacięty wróg leninizmu Trocki; jego pomocnikami byli Kamieniew, Zinowiew, Bucharin.

W walce z wrogami leninizmu

partia bolszewicka i bratnie partie komunistyczne wszystkich krajów jeszcze ściślej zespoliły się pod zwyczajnym sztandarem Lenina i rozgromiły trockistów, zinowiewowców, bucharinowców — wiernych psów imperialistycznej burżuazji — olbrzymia rolę odegrało w tej walce dzieło Stalina „Zagadnienia leninizmu”.

Rozwijając leninowską teorię możliwości zwycięstwa socjalizmu w poszczególnych krajach, towarzysze Stalin wskazał na konieczność odróżnienia dwóch stron tego zagadnienia — wewnętrznej i zewnętrznej. Jeśli chodzi o wewnętrzną stronę zagadnienia, to o wzajemny stosunek klas wewnątrz kraju, to klasa robotnicza i chłostwo posiadająca całkowitą możliwość zwycięstwa nad rodzimą burżuazją i budowania społeczeństwa całkowicie socjalistycznego — uczy Józef Stalin — ale nie można zapominać o stronie międzynarodowej zagadnienia, o tym, że Związek Radziecki budując socjalizm w warunkach otoczenia kapitalistycznego nie jest zabezpieczony przed najeźdźcą interwentów usiłujących przywrócić kapitalizm — zanim rewolucja proletariacka nie zwycięży co najmniej w szeregu krajów.

Wskazania Stalina o konieczności rozróżnienia wewnętrznej i międzynarodowego aspektu zagadnienia zwycięstwa socjalizmu w poszczególnych krajach, miały i w dalszym ciągu mają wyjątkowo doniosłe znaczenie zarówno dla Związku Radzieckiego — pierwszego kraju zwycięskiego socjalizmu jak i dla krajów demokracji ludowej oraz dla klasy robotniczej krajów kapitalistycznych.

W „Zagadnieniach leninizmu” towarzysze Stalin obronił i rozwinął leninowską naukę o dyktaturze proletariatu. Stalin podkreśla, że kwestia dyktatury proletariatu jest podstawowym zagadnieniem leninizmu. Dyktatura proletariatu — uczy Lenin i Stalin — jest zasadniczą treścią rewolucji socjalistycznej.

Stalin stwierdził, że rewolucja proletariacka może również i bez dyktatury proletariatu zwyciężyć burżnię, obalić władzę kapitalistów. Jednakże rewolucja nie będzie w stanie znieść oporu obywateli wyzyskiwaczy, utrwalących swych zdobyczy i dalej ruszyć naprzód ku ostatecznemu zwycięstwu socjalizmu, jeśli na pewnym etapie swego rozwoju nie stworzy dyktatury proletariatu. Stalin określił wyżej pułapki zadania dyktatury proletariatu w okresie przejściowym od kapitalizmu do socjalizmu, ujął istotę jej trzech nierozdzielnie związanych z sobą cech charakterystycznych, którymi są:

1. Wykorzystanie władzy proletariatu dla zdławienia wyzyskiwaczy, dla obrony kraju, dla utrzymania łączności z proletariatem innych krajów, dla rozwoju i zwycięstwa rewolucji we wszystkich krajach.

2. Wykorzystanie władzy proletariatu dla ostatecznego odczerpania mas pracujących i wyzyskiwanych od burżuazji, dla utrzymania sojuszu proletariatu z tymi masami, dla wciągnięcia tych mas do

budownictwa socjalistycznego, dla kierowania tymi masami przez proletariatu w trybie władzy państwowej.

3. Wykorzystanie władzy proletariatu dla zorganizowania socjalizmu, zniszczenia klas i przejścia do społeczeństwa bezklasowego, do społeczeństwa socjalistycznego. (J. Stalin „Dzieła” tom VIII, „Książka i Wiedza”, W-wa 1950, str. 41).

Genialna stalinowska teza o trzech cechach dyktatury proletariatu stanowi dla partii komunistycznych i robotniczych w krajach demokracji ludowej najcenniejszą broń, w dziele utrwalenia ustroju demokracji ludowej, wypełniającej funkcje dyktatury proletariatu.

W „Zagadnieniach leninizmu” Stalin uczy, że istnieją różne fazy rozwoju dyktatury proletariatu, istnieją jej specjalne formy oraz różnorodne metody jej realizacji. W późniejszym okresie rozwijał teorię leninizmu i uogólniając naukowo olbrzymie doświadczenia przeszło 20-letniego istnienia państwa radzieckiego w warunkach kapitalistycznego otoczenia, towarzysze Stalin stworzył całkowicie systematyczny

marksizm-leninizm. W referacie wygłoszonym na XVIII zjeździe partii bolszewickiej (marzec 1939) włączonym do 11 wydania „Zagadnień leninizmu” — Stalin dał rozszerzoną analizę faz rozwoju państwa socjalistycznego oraz zmian, jakim ulegały jego funkcje w związku ze zmianami sytuacji. Towarzysze Stalin, doszedł do genialnego wniosku możliwości zbudowania społeczeństwa socjalistycznego w ZSRR i konieczności zachowania państwa w warunkach komunizmu. Jeżeli zachowa się otoczenie kapitalistyczne, przy czym podkreślił konieczność dalszego umocnienia państwa radzieckiego jako potężnego instrumentu budowy komunizmu.

Rozwijając teorię leninizmu o kierowniczej roli partii w systemie dyktatury proletariatu, towarzysze Stalin wskazuje na dźwignie i transmisje, przy pomocy których partia komunistyczna realizuje dyktaturę proletariatu, a więc na związki zawodowe, rady, sieć spółdzielczą, Komsomol. Te niepartyjne masowe organizacje mas pracujących dobrowolnie uznają kierownictwo polityczne partii bolszewickiej.

ka organizacja w walce o realizację linii politycznej Partii na terenie swojej wsi, czy umiała śmiało występować w obronie codziennych interesów biedoty i średniaka w walce z wyzyskiem kulaków i spekulantów, czy umiała w walce tej umacniać sojusz robotniczo-chłopski.

Czy umiała walczyć o wzrost produkcji rolni małorolnych i średniorolnych, o stosowanie pomocy sąsiedzkiej, o rozwój kontraktacji, o szersze stosowanie maszyn; czy umiała mobilizować chłopów małorolnych i średniorolnych do wykonania ich obowiązków wobec państwa ludowego, aby przez wykonanie planowego skupu zboża i zmuszenie kulaka do dostaw zbożowych wnieśli swój wkład

do budownictwa socjalizmu; czy umiała w swej pracy masowo-wychowawczej propagować ideę spółdzielczości produkcyjnej; czy słusznie rozumiała i wprowadzała w życie codziennej praktyce w życie trójjedyną leninowską zasadę: w oparciu o biedotę, w sojuszu ze średniakiem izolować kulaka?

Oto zasadnicze pytania, na które w wyniku swobodnej, niczym nieskrapowanej dyskusji musi dać wyraźną odpowiedź zebranie wyborcze po wysłuchaniu sprawozdania zastępcy władz.

Im bardziej odpowiedź ta będzie pogłębiona, tym jaśniej zarysują się przed towarzyszami drogi utrwalania i pomnażania zdobytych osiągnięć, drogi rugowania ujawnionych błędów i słabości w pracy ich organizacji, drogi skutecznego wysiłku nad podniesieniem poziomu pracy partyjnej w swej gromadzie do poziomu zadań, jakie przed całą Partią postawiło VI Plenum Komitetu Centralnego, wysuwając hasło frontu narodowego walki o pokój i realizację Planu 6-letniego.

Zebrań wyborczych w gromadach zbiegają w tym okresie wzmocnionej kampanii wokół pełnego i terminowego wykonania planu skupu zboża. Okres ten przysporzył członkom Partii wiele doświadczeń i nauk.

Akcja planu zabezpieczenia chleba narodowi, budującemu pod przewodnictwem ofiarnej klasy robotniczej podstawę socjalizmu, podstawy potęgi i siły naszego kraju — coraz wyraźniej widzieliśmy przez gromadę jako jawny wróg Ludowej Ojczyzny.

W „Zagadnieniach leninizmu” zostało specjalnie wydzielone międzynarodowe znaczenie leninizmu jako marksizmu epoki imperializmu i rewolucji proletariackiej, jako teorii i taktyki rewolucji socjalistycznej w ogóle, a dyktatury proletariatu w szczególności.

Zdrzący trockistowsko-zinowiewowszczyznę oportunistów wszystkich krajów chcieli wypaczyć leninizm, pomniejszyć jego znaczenie międzynarodowe, aby przelotczy go z bojowej nauki światowej proletariatu w teorię mającą znaczenie tylko dla Rosji. Demaskując te wrogie mas pracujących pisał:

„Najprawdopodobniej rewolucja światowa rozwinąć się będzie drogą rewolucyjnego odpadania szeregu nowych krajów od systemu państw imperialistycznych, przy poparciu proletariatu tych krajów przez proletariatu państw imperialistycznych”. (J. Stalin „Zagadnienia leninizmu”, Wyd. „Książka i Wiedza”, W-wa str. 27).

Te genialne przewidywania stalinowskie znalazły wspaniałe potwierdzenie w historii. Po drugiej wojnie światowej rozpetanej przez hitlerowców przy poparciu amerykańsko-angielskiego imperializmu, od systemu państw imperialistycznych odpadły: Polska, Czechosłowacja, Węgry, Rumunia, Bułgaria, Albania, Chiny, Niemcy Wschodnie, Korea.

W „Zagadnieniach leninizmu” i w innych dziełach Stalina wszechstronnie opracował kwestię chłopską i narodową. Wielki nauczyciel proletariatu wykazał, że kwestia chłopstwa jako sojusznika proletariatu w jego walce o władzę i zbudowanie socjalizmu stanowi część ogólnego zagadnienia dyktatury proletariatu.

Towarzysze Stalin podkreśla, że leninizm uczy patrzeć na kwestię narodową — kolonialną nie jako na sprawę o charakterze wewnątrzpaństwowym, lecz jako na problem wyzwolenia uciśnionych narodów spod jarzma kapitalizmu, stanowiący nieodłączną część składową ogólnego problemu rewolucji socjalistycznej i dyktatury proletariatu. (J. Stalin „Dzieła” tom VIII, Wyd. „Książka i Wiedza”, W-wa str. 27).

W „Zagadnieniach leninizmu” towarzysze Stalin przypomniał przy tym twierdzenie Lenina, że bolszewizm służyć może za wzór taktyki dla wszystkich.

Ze szczególną siłą słowa te brzmią dziś, kiedy olbrzymie doświadczenia partii bolszewickiej i władzy radzieckiej stały się drogowskazem dla budujących socjalizm mas pracujących w krajach demokracji ludowej oraz dla walczących przeciwko imperializmowi narodów całego świata. Sztandar leninizmu powiewa nad wielką Chińską Republiką Ludową, nad Polską, Czechosłowacją, Węgrami, Rumunią, Bułgarią, Albanią, nad Niemieccką Republiką Demokratyczną. Pod sztandarem tym walczą bohaterowie o wolność narody Korei i Wietnamu. Pod sztandarem marksizmu — leninizmu 800 milionów ludzi zjednoczyło się w potężny obóz demokracji i socjalizmu, zespolony wokół swego chęrażego — Związku Radzieckiego.

Pod zwycięskim sztandarem Lenina, pod wodzą genialnego kontynuatora jego nieśmiertelnego dzieła, towarzysza Stalina, wielki naród radziecki niezachwianie krocy naprzód, wskazując masom pracującym wszystkich krajów drogę walki o zwycięstwo komunizmu.

Pod zwycięskim sztandarem Lenina, pod wodzą genialnego kontynuatora jego nieśmiertelnego dzieła, towarzysza Stalina, wielki naród radziecki niezachwianie krocy naprzód, wskazując masom pracującym wszystkich krajów drogę walki o zwycięstwo komunizmu.

Pod zwycięskim sztandarem Lenina, pod wodzą genialnego kontynuatora jego nieśmiertelnego dzieła, towarzysza Stalina, wielki naród radziecki niezachwianie krocy naprzód, wskazując masom pracującym wszystkich krajów drogę walki o zwycięstwo komunizmu.

Pod zwycięskim sztandarem Lenina, pod wodzą genialnego kontynuatora jego nieśmiertelnego dzieła, towarzysza Stalina, wielki naród radziecki niezachwianie krocy naprzód, wskazując masom pracującym wszystkich krajów drogę walki o zwycięstwo komunizmu.

Pod zwycięskim sztandarem Lenina, pod wodzą genialnego kontynuatora jego nieśmiertelnego dzieła, towarzysza Stalina, wielki naród radziecki niezachwianie krocy naprzód, wskazując masom pracującym wszystkich krajów drogę walki o zwycięstwo komunizmu.

Pod zwycięskim sztandarem Lenina, pod wodzą genialnego kontynuatora jego nieśmiertelnego dzieła, towarzysza Stalina, wielki naród radziecki niezachwianie krocy naprzód, wskazując masom pracującym wszystkich krajów drogę walki o zwycięstwo komunizmu.

Wybory do władz partyjnych w gromadzkich organizacjach

Poniżej drukujemy z jęzonymi skrótami artykuł wstępny „Trybuny Ludu”.

W gromadzkich organizacjach partyjnych rozpoczęły się wybory nowych władz. Akt ten jest dla partyjnych organizacji dużym wydarzeniem i przeżyciem. Łączy się on ze śmiałym krytycznym spojrzeniem na roczny dorobek działalności całej organizacji, poszczególnych jej członków i przede wszystkim towarzyszy, którym organizacja podstawowa w poprzednich wyborach z całym zaangażowaniem powierzyła kierownictwo swej pracy.

W jakiej mierze w okresie sprawozdawczym wywiązała się gromad-

ka organizacja w walce o realizację linii politycznej Partii na terenie swojej wsi, czy umiała śmiało występować w obronie codziennych interesów biedoty i średniaka w walce z wyzyskiem kulaków i spekulantów, czy umiała w walce tej umacniać sojusz robotniczo-chłopski.

Czy umiała walczyć o wzrost produkcji rolni małorolnych i średniorolnych, o stosowanie pomocy sąsiedzkiej, o rozwój kontraktacji, o szersze stosowanie maszyn; czy umiała mobilizować chłopów małorolnych i średniorolnych do wykonania ich obowiązków wobec państwa ludowego, aby przez wykonanie planowego skupu zboża i zmuszenie kulaka do dostaw zbożowych wnieśli swój wkład

do budownictwa socjalizmu; czy umiała w swej pracy masowo-wychowawczej propagować ideę spółdzielczości produkcyjnej; czy słusznie rozumiała i wprowadzała w życie codziennej praktyce w życie trójjedyną leninowską zasadę: w oparciu o biedotę, w sojuszu ze średniakiem izolować kulaka?

Oto zasadnicze pytania, na które w wyniku swobodnej, niczym nieskrapowanej dyskusji musi dać wyraźną odpowiedź zebranie wyborcze po wysłuchaniu sprawozdania zastępcy władz.

Im bardziej odpowiedź ta będzie pogłębiona, tym jaśniej zarysują się przed towarzyszami drogi utrwalania i pomnażania zdobytych osiągnięć, drogi rugowania ujawnionych błędów i słabości w pracy ich organizacji, drogi skutecznego wysiłku nad podniesieniem poziomu pracy partyjnej w swej gromadzie do poziomu zadań, jakie przed całą Partią postawiło VI Plenum Komitetu Centralnego, wysuwając hasło frontu narodowego walki o pokój i realizację Planu 6-letniego.

Zebrań wyborczych w gromadach zbiegają w tym okresie wzmocnionej kampanii wokół pełnego i terminowego wykonania planu skupu zboża. Okres ten przysporzył członkom Partii wiele doświadczeń i nauk.

Akcja planu zabezpieczenia chleba narodowi, budującemu pod przewodnictwem ofiarnej klasy robotniczej podstawę socjalizmu, podstawy potęgi i siły naszego kraju — coraz wyraźniej widzieliśmy przez gromadę jako jawny wróg Ludowej Ojczyzny.

Akcja skupu zboża zapoczątkowała więc okres, w którym zwyciężyć będą krzepnąc politycznie szeregi partyjne na wsi, zwyciężyć ożywiać się będzie ich aktywność wśród biedoty, rozszerzać się będzie ich oddziaływanie na średniaków, wzrastać ich bojowość i zdolność mobilizacyjna w kierowaniu walką chłopstwa pracującego o pokój i realizację zadań sześciolatki przeciwko wrogom klasowym i narodowym.

Ale niezbędnym warunkiem pogłębienia i rozwoju tego trudnego procesu jest dalszy uporczywy wysiłek nad utrwaleniem zdobytych osiągnięć — aktywności i bojowości każdej organizacji gromadzkiej, nad umacnianiem jej oparcia wśród biedoty, rozszerzaniem wpływów wśród średniaków, nad pełnym oczyszczeniem jej szeregów z wrogich elementów.

Każdy członek i kandydat organizacji gromadzkiej musi przyswoić sobie jasne zasady polityki naszej Partii na terenie wsi, musi dobrze zrozumieć, jak obca nam i szkodliwa jest wszelka naleciałość oportunistyczna, będąca wyrazem ulegania naciskowi wroga klasowego, jak niemiernie szkodziła jest tendencja do zastępowania codziennej, cierplivej, masowej pracy propagandowej i agitacyjnej przez ekscytryczne metody administracyjnego komenderowania.

W tym świetle na zebraniach wyborczych powinna stanąć sprawa dalszej walki o podniesienie roli organizacji partyjnej w gromadzie.

Gdy zebranie wyborcze jasno na kresli drogę dalszego rozwoju pracy partyjnej w gromadzie, będzie to miało decydujący wpływ na wysunięcie do nowych władz odpowiednich ludzi.

Towarzysze, którzy w wyniku wyborów staną na czele gromadzkich organizacji partyjnych — to muszą być ludzie bezwzględnie ugodnieni w wszelkie naciski kulackie. To muszą być ludzie rozumiejący linię polityczną naszej Partii, gotowi walczyć o wprowadzenie jej w życie.

Muszą to być ludzie, posiadający głęboką wiarę w bojowość mas pracujących i wiarę w naszą zdolność uaktywniania tych mas drogą pracy uświadomiacjącej i wychowawczej. Muszą to być ludzie ofiarni, oddani sprawie socjalizmu i Ludowej Ojczyzny.

Tylko tacy ludzie bowiem zdolni będą wchowywać swoją organizację partyjną w duchu głębokiego socjalistycznego patriotyzmu i nieubłaganej walki przeciw wyzyskiwcom kulackim, w ogniu której pod przewodnictwem naszej Partii realizować, umacniać i rozszerzać się będzie na terenie wsi front narodowy walki o pokój i Plan 6-letni.

Edward Dembowski i Powstanie Krakowskie

W dniu 27 lutego 1846 r. zginął od kuli austriackiej na ulicach Podgórze Edward Dembowski — człowiek, którego nazwisko splecione jest na zawsze z pierwszą demokratyczną rewolucją na ziemiach polskich, z Powstaniem Krakowskim 1846 roku. Z jego śmiercią upadło i samo powstanie; wypadki, jakie nastąpiły w najbliższych dniach po tej dacie, złożyły się tylko na epilog rewolucyjnego zrywu ludu krakowskiego. Postać Dembowskiego weszła nieodwołalnie do historii polskiej rewolucji i tak jak samo powstanie stanowi jedną z najbliższych kart w przeszłości narodu polskiego. Występując na uroczystości urzędowej w Brukseli dla uczczenia drugiego rocznicy Powstania Krakowskiego Engels tak ocenił historyczne znaczenie tej rewolucji:

„dzięki Powstaniu Krakowskiemu kwestia polska z kwestii narodowej, jaką była dotychczas, stała się sprawą wszystkich narodów”.

A w wiekopomnym Manifestie Komunistycznym twórcy socjalizmu naukowego powiedzieli:

„wśród Polaków komuniści popierają partię, która rewolucję agrarną uważa za warunek wyzwolenia narodowego, tę samą partię, która wywołała Powstanie Krakowskie 1846 roku”.

Jeżeli Powstanie Krakowskie odegrało tak doniosłą rolę i tak wysoko było oceniane przez Marksa i Engelsa to jest to w dużej mierze zasługą najczyniejszego i najofiarniejszego bojownika tej rewolucji — Edwarda Dembowskiego.

Wychowany w środowisku arystokratycznym, zrywa ze swą klasą, staje się jej zdecydowanym wrogiem, zajmując czołowe miejsce w pierwszym szeregu ówczesnego obozu postępowego. Już jako dziewiętnastoletni młodzieniec w swej pracy publicystycznej ujawnia niezwykłą głębokość i śmiałość myśli społecznej.

Poglądy jego — w najogólniejszym zarysie — wykazują zbliżeność do poglądów socjalistów utopijnych. Dembowski widzi prawidłowość w rozwoju dziejowym, widzi niemierniwość zagłady starych i następowania coraz doskonalszych, nowych form społecznych. Ale Dembowski nie do ciera do istotnych sprężyn rozwoju społecznego; widząc, że idea społeczna formułą nową rzeczywistość społeczną, nie analizuje jednak samej jej natury idei społecznych, nie dociera do decydujących i pierwotnych źródeł rozwoju społecznego.

Wielkość historycznej Dembowskiego nie można nierzyć doskonałością jego teoretycznych rozważań społecznych — w ówczesnej sytuacji historycznej nie mogły być doskonałe — ale przede wszystkim wielkość czynnego udziału w dziele rewolucyjnej walki o wolność narodu i sprawiedliwość społeczną.

Dembowski jest przede wszystkim działaczem, mistrzowskim na swój sposób praktykiem rewolucji. Kiedy w dniach Powstania Krakowskiego zjawia się tam w dniu 24 lutego, aby wyprowadzić je z marazmu i stać się jego duszą, ma już za sobą okres czynnej działalności i więzienia w Poznańskim, a przede wszystkim okres dwuletniej, niezmordowanej działalności spiskowej na terenie Ga-

licji zachodniej. Jego mistrzowskiej zręczności spiskowej wyda niekłama nie chyba świadectwo dyrektor policji austriackiej, gdy pisał: „Dembowski był, jak duch, wszędzie i nigdzie”.

Powstanie Krakowskie stanowi olbrzymi krok naprzód w porównaniu z Powstaniem Listopadowym. To pierwszy odważny i konsekwentny głos polskiej demokracji i czynny atak na pozycje szlachecko-feudalne. Ogłoszony w dniu 22 lutego manifest głosił:

„Jest nas dwadzieścia milionów, powstamy razem jak jeden mąż, a potęgi naszej żadna nie przemoże siła; będzie nam wolność, jakiej dotąd nie było na ziemi; wywalczymy sobie skład społeczeństwa, w którym każdy podług zasług i zdolności z dóbr ziemskich będzie mógł użytkować, a przywilej żaden i pod żadnym kształtem mieć nie będzie miejsca, w którym każdy Polak znajdzie zabezpieczenie dla siebie, dla żony i dla dzieci swoich, w którym upodlegzony od urodzenia na ciele lub na duszy znajdzie bez upokorzenia niechybny pomoc całego społeczeństwa, w którym ziemia przez właściciela dzisiaj warunkowo tylko posiadana, stanie się bezwarunkowo ich własnością, ustana czynność, pańszczyzna i wszelkie im podobne na leżytości bez żadnego wynagrodzenia...”

Dembowski był duszą powstania: to on po przybyciu do Krakowa rozplamił słabo tęjącą zarzewie powstania; on przełamał niezdecydowanie członków Rządu Narodowego, on wręcz szybko opanał sytuację i zlał zamach szlacheckiej reakcji, po-

ciągając za sobą lud krakowski. Niki wówczas tak jak Dembowski nie dał wyrazu w rewolucyjnej praktyce powstania głoszonej prawdy, że w zwolnienie narodu może być dziełem ludu. Ale pasja rewolucyjna choćby najgenialniejszego przywódcy nie może nadrobić wiekowego opóźnienia i zastąpić dojrzałej świadomości mas ludowych, co było warunkiem realizacji śmiałego, jak na ówczesny okres, programu społecznego Manifestu z 22 lutego. Zbyt słabe jeszcze było rozbudzenie mas ludowych i zbyt mocno zakorzenione były jeszcze wpływy szlacheckie. Widzimy jednak jasno, jakie to siły społeczne pochwyliły wówczas w swe rege sztandar walki o wyzwolenie narodu: lud krakowski, górnicy wielkiej i chłopi z Chochołowa.

W drugą rocznicę Powstania Krakowskiego wypowiedział Engels w Brukseli te prorocze słowa: „Nie, panowie! Rocznicę Powstania Krakowskiego nie jest tylko dniem żałoby, jest to dla nas, demokracji, dzień święty, ponieważ w samej klasie zawarł się zwycięstwo, którego owoce zachowały się dla nas, wówczas gdy wyniki klaski są jedynie chwilowe”.

W walce o postęp żaden zwryw, choćby doraznie skończył się niepowodzeniem, nie idzie na marne. Lud polski, który dzisiaj stał się samodzielnym twórcą swych dzieł, zawsze będzie widział w Powstaniu Krakowskim chlubną kartę swej historii, a Edwarda Dembowskiego będzie zaliczał do największych swych synów.

A. Burda

Z zagadnień realizacji planu inwestycyjnego Łodzi

Doświadczenia roku 1950

Podstawowym elementem Planu 6-letniego jest plan inwestycyjny, obejmujący całokształt zamierzeń w zakresie rozbudowy naszej gospodarki narodowej.

Plan 6-letni przewiduje niezwykle szybki rozwój wszystkich dziedzin życia gospodarczego, społecznego i kulturalnego kraju. Rozwój ten uwarunkowany jest jednak przede wszystkim rozbudową i budową setek nowych obiektów.

Z liczb Planu 6-letniego, dotyczących Łodzi, wynika, że w latach 1951 — 1952 czekają nas na tym polu olbrzymie zadania, których wykonanie wymaga znacznie szerszego aniżeli dotychczas rozwinięcia frontu budownictwa.

Pomocnym w tym zakresie czynnikiem stać się winna analiza wykonania planu w r. 1950, analiza, która choć jeszcze niepełna, wykazuje, iż plan inwestycyjny w roku ubiegłym wykonany został w dziedzinie inwestycji budowlanych w 96,5 proc.

Oceniając możliwości realizacji planu inwestycyjnego w r. 1950 należy stwierdzić, że posiadana ilość sprzętu mechanicznego i pracowników pozwalała nie tylko na jego przekroczenie. W tym stanie rzeczy przy braku obiektywnych przeszkód o wykonaniu planu decydowała sprężystość organizacji i planowości pracy zarówno służb inwestycyjnych, jak i biur projektowych oraz przedsiębiorstw wykonawczych.

Realizacja zadań inwestycyjnych w Łodzi wykazuje, iż najwyższy procent wykonania planu osiągnęło w r. ub. budownictwo mieszkaniowe. Oddane do użytku 2.328 izb, wobec 2.244 planowanych, w porównaniu z 404 izbami wybudowanymi w r. 1949 — stanowi bezspornie sukces budownictwa łódzkiego. Sukces ten należy zawdzięczać przede wszystkim przodującym metodom pracy (metodom zespołowym) naszych robotników budowlanych. Łącznie w wybudowanych w r. ub. mieszkaniach znalazło pomieszczenie około 5.000 osób.

Poza budownictwem mieszkaniowym najwyższym z kolei wskaźnikiem wykonania planu inwestycyjnego r. 1950 wykazało się może gospodarstwo komunalne (100 proc. wykonania podwyższonego planu).

Wybudowano m. in. 7 km. nowych kanałów, 11 km. ulicznych przewodów wodociagowych, a wywiercenie i uruchomienie nowych studni głębinowych poprawiło znacznie sytuację mieszkańców naszego miasta na odcinku zaopatrzenia w wodę. Do sieci wodociągowej przyłączone zostały 83 nieruchomości. Wybudowano również nową 4-kilometrową trasę, łączącą śródmieście Łodzi z szosą warszawską. Ponadto poprawiono nawierzchnię na 22 km ulic oraz oświetlenie na przestrzeni 55 km. Powiększony został również tabor ZOM-u (o 4 wozy specjalne), a nieruchomości łódzkie zaopatrzone zostały w 8 tys. nowych metalowych skrzynek na śmieci. Przewodzone także bardzo intensywne prace przy budowie kapielska w Rudzie Pabianickiej oraz rozbudowie hoteli „Grand” i „Polonia”.

Trzeci z kolei miejsce co do ilości zrealizowanych inwestycji zajmuje przemysł. W toku zeszlenczonych robót podjęto budowę nowej fabryki maszyn włókienniczych, odlewni, nowoczesnej drukarni oraz największej w Łodzi piekarni, nie mówiąc już o rozbudowie szeregu działów produkcyjnych na terenie licznych zakładów przemysłowych.

W wyniku zrealizowanych w roku ubiegłym inwestycji rozszerzony został znacznie potencjał produkcyjny łódzkiego przemysłu.

Na odcinku handlu i na specjalne podkreślenie zasługuje pełne wykonanie planu rozbudowy sieci placówek detalicznych przez Miejski Handel Detaliczny.

W dziedzinie komunikacji wybudowano nową, bardzo ważną dla miasta trasę tramwajową Północ — Południe oraz przedłużono linie tramwajową na Zdrowiu. Oddanie do użytku 23 nowych, wyprodukowanych już w kraju, wozów tramwajowych i 10 autobusów, wzbogaciło poważnie miejski tabor komunikacyjny. Rozpoczęta w r. ub. budowa centralnych warsztatów MZK oraz wybudowanie hali garażowej PKS znacznie usprawniła międzymiastową komunikację autobusową oraz przyspieszy remont wagonów tramwajowych. Dziwnie się tylko wydaje, że łódzka Dyrekcja PKP w dalszym ciągu omija swymi inwestycjami na szczeblu państwowym pałacę konieczności usprawnienia pracy tutejszego kolejowego węzła.

Na specjalne podkreślenie zasługuje również rozbudowa automatycznej centrali telefonicznej, dzięki czemu możliwe się stanie włączenie do sieci przeszło tysiąca nowych aparatów.

W dziedzinie kultury szczególne znaczenie miało podjęcie monumentalnej budowy Teatru Narodowego oraz zakończenie przebudowy gmachu teatru przy ul. Wieckowskiego.

Zwiększyła się również ilość nowoczesnych gmachów szkolnych. Poza oddanymi już do użytku szkołami — przy ul. Wolezańskich i na Stokach — podjęto budowę dwóch dalszych, a to na osiedlach — Staromiejskim i im. Montwilla Mireckiego — oraz przystąpiono do budowy kompleksu budynków szkoły organizacyjnej ZMP na Karolewie. W roku ub. oddano również do użytku cały szereg nowych burs i internatów.

Poważnie rozbudowany został także kompleks gmachów Politechniki. Trzeba stwierdzić, że Politechnika Łódzka wykazała jak dotąd największe w historii wyższych uczelni inżynierskich i przedsiębiorczości w realizacji budowy i rozbudowy swych zakładów naukowych.

W dziedzinie zdrowia szczególne znaczenie ma rozbudowa lecznictwa otwartego, w ramach którego to uruchomiono nowy Ośrodek Zdrowia przy Al. Kościuszki oraz przy ul. Limniewskiego, rozbudowano Ośrodek Zdrowia przy ul. Próżnickiej i Łubelskiej, wybudowano nowe ambulatorium dziecięce przy szpitalu im. Korczaka oraz podjęto budowę Ośrodka Zdrowia na Starym Mieście. W ramach rozbudowy ułożono w zakresie opieki nad matką i dzieckiem oddano do użytku 7 żłobków oraz rozpoczęto budowę Domu Matki i Dziecka.

Jednakże niewątpliwie rozszerzenie sieci urządzeń socjalnych nie może nam przesłaniać faktu, że właśnie na tym polu stopień wykorzystania kredytów inwestycyjnych jest najniższy. Stan ten potwierdza jeszcze raz fakt, niedostatecznego zainteresowania się czynnikami terenowymi tą kategorią urządzeń, mających tak wielkie znaczenie dla łódzkiej klasy robotniczej.

W dziedzinie budownictwa administracyjnego prowadzone były prace nad rozbudową gmachu głównego Prezydium Rady Narodowej, budowa

biurowca wydziału zatrudnienia przy Al. Kościuszki, pomieszczeń dla Centrali Tekstylnej przy ulicy Sienkiewicza. Do użytku oddane zostały biurowce — PBP przy Al. Kościuszki, ZOR przy ul. Ciesielskiej, CZPP przy ul. Zachodniej i Związek Zawodowy Pracowników Budowlanych przy zbitej ulicy Brzeźnej i Piotrkowskiej. Ponadto podjęto — choć z dużym opóźnieniem — budowę dalszych biurowców — a to dla PBP, PGR, PRE i PKS. Rozwój budownictwa administracyjnego w warunkach łódzkich ma bardzo duże znaczenie, a to dlatego, że w ten sposób odróżnionych zostanie wiele mieszkań, zajmować je dotychczas jako lokale biurowe przez różną instytucje.

Oddanie do użytku przeszło dwóch tysięcy izb mieszkalnych, poważna rozbudowa urządzeń komunalnych i socjalnych, przystąpienie do budowy wielu nowych obiektów o charakterze niekiedy monumentalnym, to niewątpliwie i poważne osiągnięcia na odcinku inwestycyjnym. Ale osiągnięcia te niezmierzają do wielu innych jego odcinków. Kto ponosi za to winę? W równej mierze sami inwestorzy, jak i biura projektowe oraz przedsiębiorstwa budowlane. Te trzy czynniki, mające decydujący wpływ na realizację planów inwestycyjnych, niedostatecznie jeszcze mobilizowały swe wysiłki dla realizacji planu, którego wykonanie było zupełnie realne i możliwe, nie wykazywały dostatecznej sprężystości pod względem organizacyjnym i fachowym.

Fakt niepełnego wykonania rocznego planu inwestycyjnego wymaga szczególnej analizy pracy inwestorów biur projektowych i przedsiębiorstw wykonawczych. Tylko bowiem dogłębna i szczegółowa analiza zeszlenczonych błędów i niedociągnięć pozwoli na ich przewyższenie w roku bieżącym, a co za tym idzie na zrealizowanie całości zadań znacznie rozszerzonego planu inwestycyjnego drugiego roku Planu 6-letniego.

ADAM GINSBERT

W PGR Łanięta konieczna jest natychmiastowa pomoc w remoncie maszyn rolniczych

Zbliża się pora orki pod zasiewy wiosenne. Tegoroczna łagodna zima zapowiada, że będzie można przystąpić do robót dużo wcześniej, niż w roku ubiegłym. We wszystkich

POM-ach, SOM-ach i PGR-ach trwa już przygotowanie do rozpoczęcia prac wiosennych w polu. Naprawia się narzędzia, przeprowadza remonty maszyn rolniczych, aby wszystko było na czas w należytym porządku.

Nie wszędzie jednak doceniana jest w pełni akcja przygotowań do prac wiosennych. W PGR Łanięta, pow. kutnowskiego, nie zabrano się na przykład jeszcze z odpowiedzialną energią do naprawy parku maszynowego.

— Uszkodzone plugi, siewniki i inne maszyny rolnicze trzeba natychmiast remontować — stwierdza tow. Winięcki, mechanik warsztatowy. — A tymczasem borykamy się od dość dawna z poważnymi trudnościami przy otrzymaniu niezbędnego materiału do napraw. Dotychczas staraliśmy się naprawiać drobniejsze uszkodzenia we własnym zakresie, ale brak żelaza, śrub i innych niezbędnych materiałów nie pozwala nam na dokonywanie generalnych remontów.

— Nadeszła pora wywożenia obronika — dodaje traktorzysta, tow. Lewandowski — lecz wozy konne znajdują się w opłakanym stanie. Brak desek, drzewa na szprychy, jak również żelaza na obreże uniemożliwia odpowiednie ich naprawienie.

Zespół w Błoniu, do którego należą PGR w Łaniętach, winien pomóc w dostarczeniu materiałów, koniecznych do remontowania parku maszynowego. Kierownictwo kilkakrotnie już alarmowało w tej sprawie dyrekcję zespołu w Błoniu, jednakże bez rezultatu. PGR w Łaniętach wciąż nie ma możliwości należyście zabrać się do akcji przygotowawczej.

— Jeśli nie uzyskamy pomocy — mówi magazynier, tow. Górniak — nie bedziemy mogli sprawnie przeprowadzić robót wiosennych w polu. Lepiej przedstawia się inne dotychczasowe prace PGR. Omłoty oziminy wykonane zostały w zaplanowanym terminie. Obecnie młóci się zboża jare.

W okresie robót wiosennych wyróżniły się swą pracą robotnice: Franciszka Marszał i Kazimiera Wojtaszewska. Przy wykopkach buraków cukrowych wyrobiły każda ponad 160 proc. normy. Na wyróżnienie zasługują także Ryszard Chojnacki, Władysław Górniak oraz Feliks Władzowski, produjący we wszystkich robotach.

Robotnicy PGR nie szczędzą starań, aby wszystkie roboty wykonane były w terminie, dbają o sprzęt i narzędzia rolnicze.

Roboty wiosenne muszą być wykonane sprawnie i w przewidzianym terminie. J. GI.

O lepszy styl pracy personelu technicznego

Analizując dzienne wykonanie planów produkcyjnych w ZPB im. 1 Maja, zauważyliśmy zwiększenie ilości pracowników nie wykonujących prac akordowych, a co za tym idzie, spadek ilości produkcji. Przyczyną powyższego stanu wyjaśniło kierownictwo przedalnia na zebraniu podstawowej organizacji: okazało się że w odpowiednim czasie nie przystosowano maszyny do zmienionego gatunku bawelny (dłuższe włókno). Na interwencję dyrektora naczelnego, przebieg oraz podstawowej organizacji zwolniono poradę techniczną i usunięto zaniedbanie.

Jakie wnioski można wyciągnąć z wyżej opisanych faktów? Otóż liczny sztab wykwalifikowanego personelu technicznego w wydziałach technologicznym i produkcyjnym powinien być przewidzieć, że zmiana gatunku bawelny wymaga odpowiedniego przystosowania maszyny. Jeżeli tego nie uczynił, świadczy o nieodpowiednim stylu pracy aktywnego technicznego. Czynności nie są skoordynowane i każdy działa na własną rękę, a poczucie odpowiedzialności za wydane zarządzenia jest słabo rozwinięte.

Stosując zasadę jednoosobowego kierownictwa, dyrekcja przy pomocy podstawowej organizacji i rady zakładowej winna ustanowić należyty styl pracy w podległych sobie komórkach organizacyjnych.

ST. MARUSIK
ZPB im. 1 Maja

Metoda inżyniera Kowalewa

Jak pracuje czołówka ZPW im. Waryńskiego

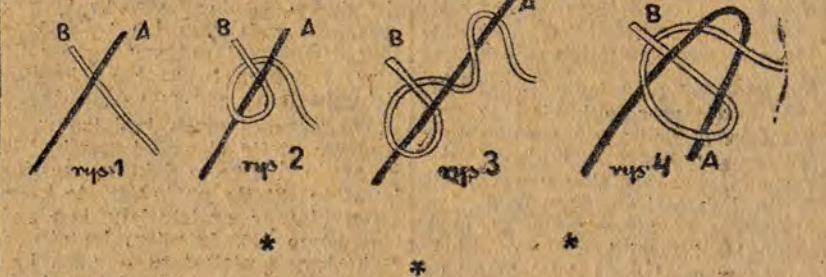
Jak już donosiliśmy, w Zakładach im. Waryńskiego przeprowadzane są gruntowne badania nad zastosowaniem w szkoleniu zawodowym robotników — metody inż. Kowalewa. Dokładna analiza czynności poszczególnych tkaczy wykazała ogromne różnice, istniejące w czasie i sposobie ich wykonania. Umiejętność szybkiego i sprawnego wiązania osnowy, wymiary członka, szkania walku itp. sprawia, że niektórzy robotnicy w znacznym stopniu przekraczają swą bazę akordową.

Badanie metod przodowników pracy pozwoliło na wysunięcie czterech tkaczy, z których każdy wykonuje najlepiej pewną czynność przy obsłudze swego warsztatu. Z tymi metodami zostaną zapoznani wszyscy tkacze, nie wykonujący swych baz akordowych.

W dzisiejszym numerze zamieszczamy zdjęcia tkacza Podgórskiego, który najszybciej wiąże osnowę przed nicielnia oraz tkaczki Kubiak, która najszybciej wiąże osnowę za nicielnia. Podajemy dokładny opis tych czynności, zilustrowany rysunkami.

Instruktor HENRYK PODGORSKI jest niedoścignionym mistrzem w wiązaniu osnowy, która zerwała się przed nicielnia. Po zerwaniu nitki osnowy zatrzymuje prawą ręką krosno, lewą ręką chwytając zerwaną nitkę przy oczku w nicielnicy i prowadzi palcami w kierunku zerwania. W prawej trzy ma kawałek nitki, która ma zostać dowiązana do zerwanej (rys. 1). Zerwaną nitkę przytrzymuje dwoma palcami lewej ręki — wskazującym i kciukiem, prawa natomiast podkłada pod zerwaną nitkę (rys. 2), którą okręca naokoło kciuka lewej ręki i naokoło nitki zerwanej (rys. 3). Teraz przeciąga koniec zerwanej nitki przez nitkę skreconą na kciuku, a nitkę dowiązaną pociągając, ściągając węzeł (rys. 4). Mając już gotowy węzeł, prowadzi nitkę do płochy, wciągając ją na lewo lub na prawo, względnie w środek trościa w płosze. Cały ten proces trwa u Podgórskiego 6 sek. (u słabego tkacza — 34 sek.).

Wiązanie osnowy zerwanej za nicielnia wykonuje najszybciej tkaczka BRONISŁAWA KUBIAK w czasie 11 sek. (Czas słabego tkacza — 48,7 sek.).

Po zerwaniu się nitki za nicielnia tkaczka Kubiak prawą ręką zatrzymuje krosno w ten sposób, aby przesuwać był zamknięty, a płochę znajdującą się w odległości 2—3 cm od tkaniny. Następnie odszukuje próżne oczko w miejscu zerwania się nitki. W to oczko nawleka nitkę z bobiny, przymocowując do ramy krosna i przeciąga ją w płochę. Teraz prawą ręką uruchamia krosno i przechodzi od strony walka osnowowego, aby związać wciągniętą nitkę. Robi to w ten sposób: wciągniętą nitkę urywa od bobiny, prowadząc ją po linii poziomej w kierunku nitki zerwanej; po odszukaniu jej sprawdza, czy nie jest pokręcona z inną i wówczas ta-

czy je węzeł. Węzeł wykonuje chwytając wciągniętą nitkę palcami wskazującym i kciukiem lewej ręki, a prawą przekładając nitkę zerwaną przez nitkę wciągniętą z góry na dół (rys. 1); następnie koniec nitki wciągającej okręca naokoło palca wska-

zującego lewej ręki, a prawą ręką przekładając nitkę zerwaną do środka, tworząc w ten sposób węzeł za nicielnia (rys. 2).

Przed wyborami mężów zaufania w ZPB im. Okrzei

Przed wyborami mężów zaufania w ZPB im. Okrzei

W związku ze zbliżającym się terminem wyborów mężów zaufania na leży także w ZPB im. St. Okrzei zastanowić się nad doborem odpowiednich kandydatów. Każdy kierownik grupy związkowej musi być świadomy oczekiwanego go zadań, wówczas dopiero nowo wybrana rada zdoła uniknąć błędów swych poprzedników.

Zastanówmy się, co było by w pracy naszej dotychczasowej rady i co powinno ulec poprawie? Otóż rada zakładowa utrzymywała do tej pory zbyt słaby kontakt z załogą, nie organizowała zebrań ogólnych, nie wczuwała się w bieżące oddziały. Nie zastosowała oręza krytyki i samokrytyki, a przecież za pomocą krytyki i samokrytyki uczymy się i poznajemy swe błędy.

Odeinek rozpowszechniania propagandy współzawodniczą i dbalosci o rozwój ruchu wielowarsztatowego został zaniedbany. A przecież rada zakładowa winna być motorem tych akcji, jej obowiązkiem jest mobilizować dokoła tych zadań robotników partyjnych i bezpartyjnych.

Sekcja kulturalno-oświatowa przy

R. DOBINSKI
ZPB im. St. Okrzei

Oknem korespondenta

NA CZARNEJ TABLICY

Obywateli — Braszcz, Lippert, Nosak, Urbaniak, Cieślak i Polkrysa są nieopracowanymi bumelanitami. Nieścisłym stwierdzeniem do pracy uniemożliwiają zadanie II Oddziału wykonanie zobowiązań na dzień 8 marca.

M. Bartczak
ZPB im. Dymizji
Kościuszkowskiej

Jerzy Koch
C. H. C.

BRAK HACELI.

W celu zaoszczędzenia paliwa do samochodów postępujemy się taborem konnym. Koni jednak narazone są na złamanie nogi, gdyż do tej pory nie otrzymaliśmy z CHPM odpowiednich haceli, zamówionych w ubiegłym roku.

Mieczysław Majchrzak
ZPB im.
1 Dym. Kościuszkowskiej.

POMYSŁ

GODNY NAŚLADOWANIA.

Z inżynierem tow. Górniaka zainstalowano gałki, w której umieszczono zmniejszone narzędzia. Ma to na celu wskazać pracownikom, jaką szkodę wyrządza fabryce przez nieumiejętne postępowanie się narzędziami. Pomysł przyczynił się w znacznym stopniu do zmniejszenia zużycia narzędzi.

Jan Krygier
Zakłady
im. Strzelczyka

OBIECANKI-CACANKI.

Posiadamy lokal na świetlicę. Mamy rów-

niez wielu chętnych i zdolnych do pracy kulturalno-oświatowej. Na skutek naszych wielokrotnych próśb Zarządowy Włókienniczy obiecał przydzielić nam kierownika świetlicy. Skończyło się jednak na obietnicach...

J. Kowalska.
Zakłady Uszczelnienia
i Wyrobów Azbestowych.

PRZODOWNIK — ORGANIZATOREM GRUPY PARTYJNEJ.

Organizatorem 9-osobowej grupy partyjnej w tkalni został wybrany tow. Brzeziński — brakarz, który skutecznie walczy o podniesienie jakości towaru i wyrobów oraz ze swą grupą ponad 100 proc. bazy.

B. Easzkaszewski
ZPW im. Niedźwiedziego

CHCA SIĘ UCZYĆ I NIE MAJĄ GDZIE

W Nowej Tkalni zgłosiło się wielu chętnych na kurs języka rosyjskiego. Niestety, lekcje się nie odbywają, gdyż nie ma ani wykładowcy kursu, ani odpowiedniego lokalu. A komisja kulturalno-oświatowa przy radzie zakładowej nie wykazuje należytego zainteresowania tą sprawą.

Jan Gajewski
ZPB im. Stalina

KRONIKA PABIANIC

Kobiety Pabianic wybierają delegatki na Ogólnokrajowy Kongres Ligi Kobiet

W dniu 3 marca rozpoczęła się w Warszawie obrada I Ogólnopolskiego Kongresu Ligi Kobiet. Kobiety Pabianic podejmowały liczne zobowiązania produkcyjne na cześć Kongresu i Międzynarodowego Dnia Kobiet. W większości zakładów zobowiązania zostały już wykonane, a niejednokrotnie przekroczone. Zobowiązania te przyniosą wielotysięczne oszczędności oraz przyczynią się do przedterminowego wykonania planów produkcyjnych.

Ubiegłej soboty odbyła się w Pabianicach ZPB konferencja wyborcza delegatek na kongres warszawski. W konferencji, która odbyła się w pięknie udekorowanej świetlicy przy ul. Żymierskiego 2, wzięło udział ponad 70 delegatek ze wszystkich oddziałów Pabianickich ZPB. Przy stole przewodniczącym zasiadła tow. Stefania Walterowa, tow. Gabriela Czajka oraz przewodnicząca Rady Kobiectw w Pabianickich ZPB wygłosiła obszerny referat na temat zbliżającego się kongresu warszawskiego i wskazała na zadania kobiet w walce o pokój i realizację Planu 6-letniego.

Delegatkami na Ogólnopolski Kongres w Warszawie wybrano przewodniczącą pracy i aktywistki pracy społecznej, ob. ob. Stefanię Walter, Feliksę Krawiec i Alfredę Latuszkiewicz.

W niedzielę, w świetlicy Związku Zawodowego Pracowników Budowlanych odbyła się Ogólnomijska Konferencja Wyborcza na I Ogólnopolski Kongres Ligi Kobiet.

Po zagajeniu przez tow. Pietrzak, w prezydium zasiadli: tow.

Marciniak — sekretarz KMPZPR, tow. Sulej — przewodniczący Prezydium MRN, tow. Mik — kierownik wydziału kobiecego KMPZPR, tow. Trojnarowa — przedstawicielka Zarządu Wojewódzkiego Ligi Kobiet oraz przewodniczący pracy:

Prezydium Konferencji wyborczej LK.

Alfreda Latuszkiewicz i Krystyna Iciek, racjonalizatorka Fabryki Żarówek L-2.

Referat wygłosiła tow. Rurarz. Mówcy stwierdziła, że Kongres Ligi Kobiet, który będzie ob-

radował w dniach 3 i 4 marca w Warszawie, będzie poważnym czynnikiem mobilizującym wszystkie kobiety do walki o pokój i przedterminowe wykonanie Planu 6-letniego. Robotnice Pabianic w dniach tych zaciągną Warty Poko-

bryk, urzędów i szkół.

Zebrań zamienia się w potężną manifestację, gdy na salę przybywa delegacja gospodyń wiejskich z Dłutowa. Kobiety wiejskie przykazują konferencji pozdrowienia od kobiet z gromad. W czasie obrad Konferencji Miejskiej wywiązała się ożywiona dyskusja, w której głos zabrało wiele kobiet.

Delegatkami na kongres warszawski zostały wybrane najbardziej aktywne działaczki Ligi Kobiet z terenu Pabianic: ob. Leoka dia Zagórska, 6-krotna przewodnicząca pracy, tkaczka w PZPJ, tow. Maria Rurarz — naczelny dyrektor w PZPO, awansowana z robotniccy oraz ob. Emilia Jackowska — przewodnicząca pracy PSS „Społem”.

Na zakończenie konferencji została uchwalona rezolucja, w której m. in. czytamy:

Walczyć będziemy o utrwalenie pokoju na całym świecie. Realizować będziemy Plan 6-letni przez: podniesienie produkcji, oszczędność materiałów, higienę miejsca pracy, racjonalizatorstwo i wprowadzenie ulepszeń w naszej pracy.

Odśpiewaniem Międzynarodówki zakończono część oficjalną konferencji, po czym nastąpiła część artystyczna w wykonaniu zespołu świetlicowego „Budowlarzy”.

Wzmóc pracę polityczno-wychowawczą świetlic wiejskich

Praca kulturalno-oświatowa na wsi jest jednym z poważnych czynników, podnoszących świadomość mas chłopskich, oddziały wujących na proces przeobrażeń dokonywanych się na wsi polskiej. Ośrodkiem skupiającym wokół siebie życie kulturalno-oświatowe gromady jest świetlica. W roku 1950 nastąpił poważny ich rozwój, gdyż zamiast przewidzianych w planie 2.770 nowych placówek, zorganizowano 3.170. Dzięki owocnej pracy działaczy wiejskich na terenie całego kraju istnieje już i pracuje około 8,5 tys. świetlic gromadzkich.

Na poważny wzrost liczby placówek kulturalno-oświatowych wpłynęły w znacznym stopniu zobowiązania 550 gromad, które uczcąc XXXIII rocznicę Rewolucji Październikowej i II Światowy Kongres Pokoju wyremontowały liczne nowe lokale świetlicowe. Większość świetlic potrafiła wypełnić swą pracę głęboką treścią ideologiczną.

Przykładów dobrej pracy świetlic wiejskich jest bardzo wiele. Istnieje jednak duży odsetek słabo pracujących placówek, w których życie świetlicowe ogranicza się do zebrań towarzyskich, zabaw czy imprez artystycznych. Brak powiązania z życiem gromady stanowi ogromny błąd, który spacza cel i za-

daniam świetlic wiejskich. Oczywiście organizowanie miłej i kulturalnej rozrywki jest ważnym zadaniem świetlicy. Nie wolno jednak zapominać o tym, iż świetlica musi być ośrodkiem wychowania socjalistycznego, pomagać w pracy samokształceniowej, dać odpowiedź na wiele absorbujących pytań. Świetlica nie może odizolować się od zagadnień jakimi żyje wieś polska i całe społeczeństwo, nie brać udziału w walce o pokój, realizację Planu 6-letniego i przebudowę wsi.

Dzięki stałemu wzrostowi sieci bibliotek wiejskich, których półki wypełniają się coraz nowymi formami specjalnie dobranej do zainteresowań czytelnika literatury, chłop polski coraz częściej sięga po książkę, znajdując w niej rozwiązanie wielu palących problemów. Specjalną poczytność zdobyły sobie dzieła autorów radzieckich. Zda-

rza się jednak, że dobry utwór nie jest dostatecznie propagowany. Poza wystawami urzędowymi czasem przesyłane do świetlic nie spotyka się stałej informacji o książkach. Wiele bibliotek nie potrafi zainteresować właściwą literaturą swych czytelników, nie umie za pomocą dalszego czerpania ze skarbnicy literatury.

W województwie łódzkim w roku 1950 liczba bibliotek świetlicowych poważnie wzrosła. Jeżeli na początku roku były zaledwie 94 biblioteki, prowadzone przez ZSCh, to ilość ich w końcu roku wzrosła do 191. Obecnie w 285 bibliotekach wiejskich znajduje się 43.112 tomów. Z bibliotek tych korzysta 13.222 czytelników. W ubiegłym roku biblioteki wypożyczyły 322.950 książek.

Jedną z najlepiej prowadzonych bibliotek świetlicowych w woj. łódzkim mieści się w Andrzejowie,

Rozwój współzawodnictwa pracy w Fabryce Artykułów Szkolnych i Biurowych

W Pabianicach, przy ul. Konstytucyjnej 61, znajduje się spółdzielnia produkująca artykuły szkolne i biurowe. W spółdzielni rozwija się współzawodnictwo pracy, obejmuje ono obecnie większość zespołów. Dzięki współzawodnictwu pracy, wzrosła produkcja oraz zarobki robotników. Do czołowych przodowników pracy w spółdzielni należy zaliczyć Eugenie

Kostrzewską, Tadeusza Drozdowskiego, Stanisława Drozdowskiego oraz Kazimierza Abramka. Spółdzielnia posiada również racjonalizatorów pracy, którzy swymi usprawnieniami przyczynili się do obniżenia kosztów produkcji.

Zaloga spółdzielni wykonuje zawsze plany miesięczne z nadwyżką. St. Olczyk.

Narada sportowa SKS w Pabianicach

Przed kilkoma dniami odbyła się narada sportowa w II Jędrzejowicach TPD. Naradę zajął prof. Januszewicz, opiekun SKS.

Referat na temat „Wychowanie fizyczne i sport w ZSRR” wygłosiła ob. K. Cholewska.

Po referacie wywiązała się dyskusja, w której również głos zabrał prof. Januszewicz. Stwierdził on, iż w dziedzinie sportu, należy umasowić sport wśród ogółu młodzieży.

Następnie ob. Pisanecki zdał sprawozdanie z mistrzostw lekkoatletycznych juniorów polskich, które odbyły się w Poznaniu w dniach 10 i 11 bm. W mistrzostwach tych brało udział 5 lekkoatletów z Pabianic. Ob. Barbara Dalkowska, uczennica II Jędrzejowic TPD, reprezentując barwy „Ognia”, uzyskała wicemistrzostwo Polski w biegu na 80 m.

W dalszym ciągu zebrania przewodniczący SKS zdał sprawozdanie z działalności SKS na terenie szkoły. Sekcje gimnastyczna, szczyptorniaka

i siatkówki, tenisa stołowego, kolarstwa i szachowa trenują regularnie na terenie szkoły i biorą udział w zawodach towarzyskich na terenie Pabianic.

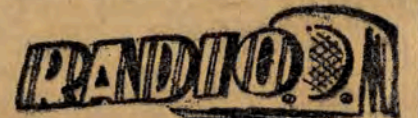
MAREK SŁOWINSKI.

Wybory w grupach związkowych Fabryki Żarówek L2

Kilka dni temu w Fabryce Żarówek L2 w Pabianicach zostały zakończone wybory mężów zaufania, delegatów socjalno-ubezpieczeniowych oraz społecznych inspektorów pracy.

Wybory w grupach związkowych w Fabryce Żarówek L2 przebiegały sprawnie. Robotnicy zabierający głos w dyskusji, poruszali zagadnienia produkcyjne, wskazywali na konieczność przestrzegania dyscypliny pracy, na warunki higieny i bezpieczeństwa pracy itd.

Wybrani mężowie zaufania, delegaci socjalno-ubezpieczeniowi i społeczni inspektorzy pracy, to ludzie cieszący się pełnym zaufaniem załogi. Zadania im powierzone będą niewątpliwie dobrze wykonane.

Program na wtorek 27 lutego 1951 r.
11.50 „Głos mają kobiety”. 12.04 Dziennik. 12.15 Przerwa. 13.10 Aud. dla wsi. 13.30 Aud. szkolna. 14.10 Pog. dla kursów partyjnych I stopnia w mieście. 14.30 Aud. szkolna dla klas licealnych. 14.50 Muzyka w wyk. Zespołu Wiernika. 15.30 Aud. dla świetlic dziecięcych. 15.50 Recital fortepianowy E. Rogalskiej. 16.15 Przegląd prasy literackiej. 16.20 Paganini — Liszt. 16.45 Aktualności łódzkie. 17.00 Wiadomości populudnowe. 17.15 Koncert w wyk. Orkiestry P.R. 17.45 Manifest Komunistyczny. 18.00 „Z dziedziny radiotechniki”. 18.10 Muzyka taneczna dla świetlic. 18.30 „Przemoc i gwałt w filmach amerykańskich”. 18.40 Pieśni masowe i robotnicze. 19.00 „Wszelchnia Radiowa”. 19.20 Muzyka w wyk. Orkiestry P. R. 20.00 Dziennik. 20.30 Koncert symfoniczny. 21.30 Muzyka i aktualności. 22.00 Audycja rozrywkowa. 22.25 Muzyka taneczna. 23.00 Ostatnie wiadomości.

Komisja Pracy i Pomocy Społecznej — przyjmuje zażalenia

Komisja Pracy i Pomocy Społecznej przy MRN zawiadamia mieszkańców Tomaszowa, że członkowie komisji pełnią dyżury w każdą środę w godzinach od 18 do 20, w gmachu Prezydium MRN, gdzie przyjmują skargi i zażalenia ludności.

Ognisko Plastyczne przechodzi pod opiekę ORZZ

Ognisko Plastyczne w Tomaszowie Maz., które dotychczas utrzymywane było z budżetu Wydziału Kultury przy Prezydium MRN, z dniem 1 marca br. przejęte zostaje przez Okręgową Radę Zw. Zawodowców. W Ognisku kształcą się kilkadziesiąt osób, w większości rekrutujących się spośród robotników z tomaszowskich fabryk.

Ogłoszenia drobne

KURSY półroczne: księgowości, stenografii, korespondencji, pisania na maszynie. Początek 15 lutego. Zapisy ul. Jerolimowska L. 13

ZGUBIONO legitymację szkolną na nazwisko Fiołek Marian, zam. w Pabianicach, ul. Robotnicza 5, Nr leg. 334. 59

ZGUBIONO legitymację szkolną Nr 43 na nazwisko Lubieńska Maria. 5760

KRONIKA TOMASZOWA Robotnice tomaszowskich fabryk realizują zobowiązania na cześć 8 Marca

„Niech wybrana przez nas delegatka na Ogólnopolski Kongres Ligi Kobiet pozdrowi w naszym imieniu przedstawicielki postępowych organizacji kobiecych z całego świata, niech powie, że protestujemy przeciwko haniebnej dekretowi Plevana, że protestujemy przeciwko okrucieństwom pośmiertnym przez imperialistycznych żoldaków na bezbronnej ludności Korei.

Niech powie, że tysiączne rzesze robotnic z Tomaszowskich Zakładów Włókien Sztucznych nie ustają w walce o utrwalenie pokoju przez realizację podjętych na czci Kongresu zobowiązań”. Tej treści wytyczne otrzymała od swoich towarzyszek pracy ob. Ka zimiria Jarońska, przewodnicząca pracy, robotnica z oddziału „Krepa” która w Warszawie na Kongresie reprezentować będzie ponad 2-tysięczną rzeszę robotnic, członkini Ligi Kobiet w TZWS.

Przed trzema tygodniami wila nowskie włókienniki masowo podejmowały zobowiązania produkcyjne ku czci zbliżającego się Ogólnokrajowego Kongresu LK i Międzynarodowego Dnia Kobiet. Większość tych zobowiązań zosta-

ła już przedterminowo wykonana. Do dyrekcji TZWS, organizacji partyjnej i rady zakładowej płyną już meldunki o robotniczych poszczególnych działach produkcyjnych o zrealizowaniu zobowiązań, dających zakładom wielotysięczne oszczędności i przyczyniające się do obniżenia kosztów własnych.

Na oddziale sortowni 55 robotnic wyprodukowało dodatkowo ponad plan 227 kg jedwabiu I gatunku, co dało 5.808 zł oszczędności. Ob. ob. Genowefa Rybak, Stanisława Sokółowska, Stanisława Ziemińska, Eleonora Adamska, Antonina Opilka i Maria Korta wykonały dodatkowo 188 kg jedwabiu na sumę 4.799 zł.

Kobięca załoga skracalni wyprodukowała dodatkowo 1.923 kg

Wybory do komitetów członkowskich PSS

Dziś, dnia 27 bm. o godzinie 19 odbędą się wybory komitetów członkowskich w sklepach PSS Nr 7 i Nr 12 przy pl. Kościuszki.

przedzdy, a motalnica nawinęła 624 kg. Pracownice z oddziału włókien ciętych, które zobowiązały się w lutym rb. wyprodukować 2 tysiące kg angory ponad plan, zwycięsko realizują swoje zobowiązanie. Również na przedziałni jedwabiu, gdzie załoga podjęła się zmniejszyć w lutym ilość odpadków jedwabiu o 0,2 proc., uzyskano znaczne oszczędności.

Do Zarządu Miejskiego Ligi Kobiet nieprzerwanie napływają meldunki o przedterminowej realizacji zobowiązań. Prządki i tkaczki z Mazowieckich Zakładów Przemysłu Włókiennego znacznie poprawiły w bieżącym miesiącu wykonanie baz akordowych, podnosząc jednocześnie jakość produkcji. W Tomaszowskiej Fabryce Filców Technicznych, dzięki zrealizowanym zobowiązaniom, zaoszczędzono poważne ilości przedzdy.

We wszystkich fabrykach i instytucjach aktywistki Ligi Kobiet dbają o podniesienie wyglądu estetycznego miejsca pracy, przy gotowaniu dekoracje sal, w których odbywać się będą w większych zakładach pracy akademie dla uczczenia Dnia Kobiet.

Kapitałne remonty domów w Tomaszowie

W roku bieżącym po raz pierwszy remonty kapitałne domów mieszkalnych rozpoczęte zostały w końcu stycznia i prowadzone są bez względu na warunki atmosferyczne. Wczesne rozpoczęcie tegorocznych remontów umożliwiło sporządzenie już w styczniu br. przez Wydz. Gospodarki Komunalnej całkowitej dokumentacji technicznej na rok 1951. W latach ubiegłych dokumentacja techniczna dla tych robót często-

króć przeciągała się. Obecnie jest na ukończeniu remont domów mieszkalnych przy ul. Krzywowej 5 i Tkackiej 12, a na początek marca br. zakończony został remont 4 dalszych budynków.

Zaznaczyć należy, że potowa spośród wszystkich budynków przeznaczonych do remontu w bieżącym roku z Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej wyremontowana zostanie do dnia 1 maja br.

Rady zakładowe rozprawdzać będą ulgowe bilety do kin

Jedne kino, które istnieje w naszym mieście cieszy się olbrzymią frekwencją. Nic też dziwnego, że zarówno w dni powszednie jak i w niedzielę, przed kasą kinową tworzą się długie kolejki i częstokroć aby obejrzeć film, ludzie pracy muszą czekać godzinę, a czasem i dłużej w kolejce przed kasą. Ten stan rzeczy powodował, że wielu robotników z tomaszowskich fabryk rezygnowało z pójścia do kina.

Od 1 marca br. sytuacja na tym odcinku ulegnie radykalnej zmianie, dzięki wprowadzeniu nowego systemu sprzedaży biletów ulgowych dla świata pracy.

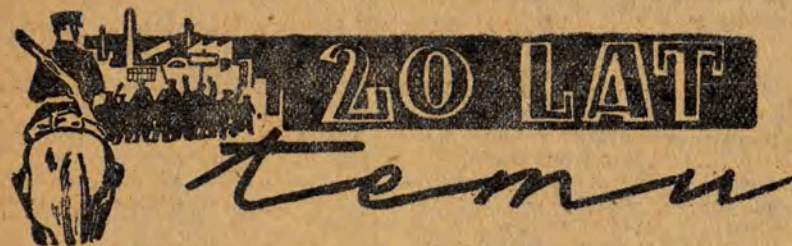
Bilety ulgowe do kina rozprawdzać będą tylko i wyłącznie przez

zakłady pracy, rady zakładowe, referentów socjalnych i kierowników świetlic, u których robotnicy będą mogli wcześniej zamawiać bilety na seanse z góry oznaczone. Każdy pracujący ma prawo do nabycia na legitymację służbową dwóch biletów ulgowych.

Przy wejściu do kina kontrolerzy sprawdzać będą, czy osoba zgłaszająca się z biletem ulgowym posiada legitymację, uprawniającą do korzystania ze zniżki.

Ten nowy system rozprawdania biletów kinowych niewątpliwie zadowoleniem przyjęty zostanie przez szerokie rzesze ludności. Bez niepotrzebnej straty będzie mogła ludność Tomaszowa korzystać z kulturalnej rozrywki.

Co pisało prasa łódzka w dniu 27 lutego 1931

MIEDZYNARODOWY DZIEŃ BEZROBOTNYCH

Gazety łódzkie przynoszą wiadomości z przebiegu dnia bezrobotnych w szeregu krajów europejskich.

Najbardziej masowy przebieg miały demonstracje w Niemczech, gdzie odbyło się około 1500 olbrzymich pochodów, zakończonych przeważnie staniem przed komisariatami na Balutach, na Chodnach i Widzewie.

W Warszawie demonstracje bezrobotnych odbyły się w całym szeregu punktów miasta, przy czym do najgroźniejszych starć z policją doszło przed Państwowym Urzędem Pośrednictwa Pracy na Pelicowinie, na Bródnie, na ul. Ogrodowej, na Placu Teatralnym doszło do silnego starcia policji z tłumem bezrobotnych, którzy wybili szyby w sklepach spożywczych.

W Łodzi ubiegłej nocy rozwinęło się w całym szeregu punktów miasta czerwone sztandary oraz rozklejono odezwy, wzywające do walki z ustrojem kapitalistycznym.

posiłki policji, która w liczbie kilku tysięcy „granatowych“ obsadziła go sto poszczególne dzielnice miasta, przy czym przed komisariatami na Balutach, na Chodnach i Widzewie założono zasieki z drutów kolczastych.

Do większego starcia z policją doszło przed gmachem Pośrednictwa Pracy na Matejki, gdzie zraniono kilka osób.

WALKA O KĄT DO SPANIA

Ostatnio baraki miejskie dla wyeksploatowanych przy ulicy Bazarnej są widownią stałych walk o kąt do spania. W dniu wczorajszym przed wejściem do baraków wrono poranio no kilka osób, walczących o możliwość przespania się w schronisku dla bezdomnych.

KRONIKA NĘDZY I GŁODU

Gazety przynoszą szereg wiadomości, pod poniższymi tytułami: „Samobójstwo studenta“.

„Uczeń powiesił się w sali szkolnej, gdzie odbywał kare“.

„Pięć zamachów samobójczych bezrobotnych“.

„Brak gotówki na zapomogi“.

„Wielkie redukcje urzędników w magistracie łódzkim“.

„Zatruta woda do picia“.

W Pradze ustalono

trasę wyścigu kolarskiego Praga-Warszawa

PRAGA. — W Pradze odbyło się posiedzenie komitetu organizacyjnego tegorocznego wyścigu kolarskiego Praga — Warszawa. Ustalono trasę

wyścigu oraz postanowiono zaprosić do udziału w tej imprezie kolarzy 17 państw: ZSRR, Węgry, Rumuni, Bułgari, Albanii, NRD, robotnicze związki sportowe Francji, Włoch, Anglii, Finlandii, Austrii, Belgii, Danii, Holandii, Szwecji oraz Wolnego Miasta Triestu i Polonii Francuskiej.

Trasa biegu długości 1.524 km składa się z 9-ciu etapów z jednym dniem odpoczynku w Ostrawie. Start nastąpi w dniu 31 kwietnia br. w Pradze, zakończenie wyścigu odbędzie się 9 maja br. w Warszawie.

Trasa wyścigu: 31. IV. — I etap dokoła Pragi — 165 km. 1. V. — II etap Praga — Budziejowice — 167 km. 2. V. — III etap Budziejowice — Brno — 222 km. 3. V. — IV etap Brno — Gottwaldowo — 140 km. 4. V. — V etap Gottwaldowo — Ostrawa — 115 km. 5. V. — dzień odpoczynku w Ostrawie. 6. V. — VI etap Ostrawa — Katowice — 117 km. 7. V. — VII etap Katowice — Wrocław — 184 km. 8. V. — VIII etap Wrocław — Łódź — 218 km. 9. V. — IX etap Łódź — Warszawa — 143 km.

„Włókniarz“

na 9 miejscu

Ostateczna kwalifikacja zrzeszeń sportowych w pierwszych zimowych mistrzostwach Polski w Zakopanem, wygląda następująco:

Hokej: 1) CWKS — 12 pkt., 2) Unia — 11 pkt., 3) Ognio — 9,5 pkt., 4) Górnik — 9,5 pkt., 5) Kolejarz — 8 pkt., 6) Włókniarz — 7 pkt. Łyżwiarstwo: 1) CWKS — 12 pkt., 2) Gwardia — 10,5 pkt., 3) Kolejarz — 10,5 pkt., 4) Stal — 9 pkt., 5) Włókniarz — 8 pkt., 6) Budowlani — 7 pkt. Narciarstwo — 1) CWKS — 24 pkt., 2) Gwardia — 22 pkt., 3) AZS — 20 pkt., 4) Kolejarz — 18 pkt., 5) Ognio — 16 pkt., 6) LZS — 14 pkt.

Łączna punktacja wszystkich konkurencji zimowych Mistrzostw Polski: 1) CWKS — 48 pkt., 2) Gwardia — 37,5 pkt., 3) Kolejarz — 36,5 pkt., 4) Ognio — 31,5 pkt., 5) Górnik — 24,5 pkt., 6) AZS — 24 pkt., 7) Unia — 23 pkt., 8) Budowlani — 19 pkt., 9) Włókniarz — 17 pkt., 10) Stal — 15 pkt., 11) Spójnia — 15 pkt., 12) LZS — 14 pkt.

Tadeusz Papier

Kułackie zboże powędrowało na punkt skupu

Po powrocie z Pamiętowa opowiadaliśmy o osiągnięciach Waszej spółdzielni? Był koniec stycznia. Na polach bieleł śnieg. Głdzieniegdzie wystawały bure plamy ziemi. Zima nie była ostrą, kilkunajowe słabe mrozy ustępowały nagłym odwilżom. Białe pola w oczach nabierały jesiennego wyglądu. Prześwitywała zielona trawa ozimna.

Sprawa Pamiętowa, choć tak odległa, wypłynęła w naszej wsi zupełnie niespodziewanie. Oprócz mnie w Pamiętowie był także tow. Zajac. W spółdzielni byliśmy w okresie obrachunkowym. Buchalterzy pracowali nad bilansem, obliczali dniówki. Orientowaliśmy się już wówczas, że wartość dniówki obrachunkowej wyniesie w przybliżeniu około 30 złotych. Przede wszystkim tym argumentem tow. Zajac chciał operować w akcji propagandowej. On też wystąpił na zebraniu organizacji partyjnej z projektem, aby w toczącej się akcji skupu zboża wykorzystać doświadczenia gospodarze i polityczne spółdzielni produkcyjnej w Pamiętowie.

Należy zastrzyżać walkę klasową na tym odcinku. Kułacy walczą ze skupem. Pochowali zboże. Śmieją się z trójek. Straszają biedniejszych, że jak oddadzą ziarno, to na wiosnę trawę będą jedli. Psubraty! Nowiński nie oddał jeszcze ani miareczki.

Co ma do tego Pamiętów? — Tow. Bucki odnosił się z pewną rezerwą do zbyt „radikalnych“, jego zdaniem, posunięć tow. Zajaca.

— 30 złotych dniówka! — Zajac podniósł się szybko z ławy. — Wiemy, że 30. — Bogacze są przeciwni spółdzielni? Przeciwni. Spółdzielnia dała pamiętowiakom dobrobyt? Dała! — Tow. Zajac rzucał zdania szybko, prawie bez przerwy. — No tak... — Przeciwno skupowi też występują. Do diabła! Przecież trzeba ludziom otwierać oczy.

— Ale nie przykładami, których nie można sprawdzić. — Niby tak — Brewiński w „Ogónowa“ poparł Buckiego. — Szukacie przykładów w Pamiętowie, a nie umiecie ich po-

Walka z alkoholizmem

Walka wypowiedziana pijaństwu przez Partię i Rząd świadczy o tym, że przywiązuje się do niej wielką wagę. Stało się jasne, że wysiłek społeczeństwa kroczącego ku socjalizmowi i dążącego do podniesienia dobrobytu mas pracujących, może być w dużym stopniu zahamowany, a nawet częściowo zmarowany, o ile nie położą się tamy pijaństwu.

Są dwie kategorie ludzi pijących alkohol: jedni — to alkoholicy, nie mogący powstrzymać się od picia i nie mogący przystąpić do pracy, zanim nie wypiją alkoholu. Są to chorzy na alkoholizm i tak jak każdy chory powinni znajdować się pod stałą opieką lekarską i być leczeni. Zanimują się nimi specjalne poradnie i lecznicze zakłady zamknięte.

Drudzy, stanowiący większość — to ludzie pijący alkohol nie z powodu choroby, lecz z konieczności, lecz przygodnie. Traktują oni picie jako pewnego rodzaju rozrywkę i piją przy każdej okazji: niedzielnego wypoczynku, wesela, imienin, spotkań z kolegą, włożenia nowego ubrania, z powodu większego zarobku, dla dodania apetytu, dla lepszego trawienia, dla rozgrzania się itd. itd. Niektórym nawet wydaje się, że alkohol nie szkodzi, lecz dodatnio wpływa na organizm, że podnosi jego sprawność i zwiększa wydajność jego pracy. Ludzie tej kategorii piją alkohol przed przystąpieniem do pracy i w czasie pracy, nie zdając sobie zupełnie sprawy z tego, na jak wielkie niebezpieczeństwo narażają siebie i otoczenie.

Pokutuje w społeczeństwie mylne przekonanie, że tylko bardzo pijany osobnik jest niebezpieczny. Nie ma nic bardziej mylnego, niż tego rodzaju pogląd, bowiem osobnik pijany przestaje być niebezpieczny z chwilą przejścia w stan silnego odurzenia, ponieważ ani pijany szofer, ani pijany maszynista czy motornicz nie będą dopuszczeni do kierowania maszyną, a pijanego robotnika lub majstra kolejczy nie dopuszczą do pracy. Inaczej rzecz ma się z osobnikami, którzy wypili kilka kieliszków wódki lub parę kufli piwa. W podobnych przypadkach ani on sam, ani otoczenie nie są w stanie poznać działania alkoholu i zdać sobie sprawy z grożącego niebezpieczeństwa. Z całym zaufaniem wykonywane codziennych jego zajęć.

Boks w kl. A

Mistrzostwa bokserskie klasy A, okręgu łódzkiego zostały zakończone. Ostateczna tabela przyjęła następujące oblicze:

Table with 4 columns: Name, Wins, Losses, Points. Includes Bawelma Łódź, Spójnia Tom, Włókn. Łódź, Ognio Łódź, Włókn. Pabianice.

Rekord świata atletry radzieckiej

MOSKWA. — W pierwszym dniu wszechzwiązkowych zawodów w podnoszeniu ciężarów, które rozpoczęły się w Moskwie, reprezentant szwajcarski w wadze piórkowej Saksonow pobił rekord świata w rwaniu wynikiem 105,5 kg.

Dotychczasowy rekord należał do Faynda (Egipt) i wynosił 105 kg.

nie wiedząc, że te nieduże ilości wpiętego alkoholu mogą w znacznym stopniu zakłócić czynność ważnych ośrodków mózgowych. Kierowca po jazdzie mechanicznego pod wpływem niedużej ilości alkoholu staje się mniej uważny, traci poczucie niebezpieczeństwa, staje się powolny i nie pewny w ruchach i powoduje wypadek tam, gdzie trzeźwy wyszedłby obronną ręką. Podchmielony robotnik traci precyzję ruchów nawykowych, nie panuje nad równowagą ciała i łatwo ulega wypadkowi, doznając kalectwa lub nawet śmierci, przyczyniając się często do powstania dużych strat z powodu zepsucia maszyn, przerwy w pracy warsztatu itp.

Dokładne, bo oparte na ścisłych badaniach analitycznych, liczby statystyczne Zakładu Medycyny Sądowej w Łodzi wykazują, że na 269 osób powyżej lat 15, zmarłych nagie lub na skutek wypadków, w 122 przypadkach bezpośrednią lub pośrednią przyczyną śmierci był alkohol. Na 53 osoby zabite w ruchu ulicznym 19 było pijanych. Na ogólną liczbę 34 wypadków przy pracy 25 razy przyczyną był alkohol. Na ogólną liczbę 32 zabójstw w 19 przypadkach ofiary zabójstwa były pijane, a na-

leży sądzić, że i sprawcy zabójstwa działali pod wpływem alkoholu. Z powodu picia alkoholu giną ludzie młodzi, w wieku najwyższej wydajności produkcyjnej, giną głupio i niepotrzebnie, nie będąc nawet alkoholikami, a tylko przygodnymi pijakami. Gospodarka narodowa traci cenne ręce do pracy, których tak wielki brak odczuwamy.

Pijaństwo jest zjawiskiem epidemicznym i należy z nim walczyć takimi samymi środkami, jakimi walczyliśmy z epidemią chorób zakaźnych. Nie ulega wątpliwości, że na pierwszym miejscu należy postawić metody uświadamiania i wychowywania, należy zastępować alkohol rozrywkami kulturalnymi, sportem itp. W stosunku jednak do osobników, niepodatnych na te metody, należy użyć innych, bardziej drastycznych.

Do takich metod należy kontrola trzeźwości. O skuteczności tej świadczą zmniejszenie się pijaństwa wśród szoferów, nad którymi stała wisi groźba utraty wykonywania zawodu i odpowiedzialność karna za picie alkoholu w czasie pracy. Szoferzy jednak stanowią zaledwie nieliczny odsetek tych, którzy z powodu nadużycia alkoholu mogą być przyczyną nieszczęśliwych wypadków, kalectwa i śmierci. Kontrolę trzeźwości należy bezwzględnie rozszerzyć i na inne zawody.

W Łodzi jesteśmy w tym szczególnie położeniu, że stosowanie kontroli trzeźwości w najszerszej nawet skali nie sprawia żadnych trudności.

Zakład Medycyny Sądowej jest dobrze wyposażony w personel i urządzenia techniczne, które umożliwiają wykonanie dowolnej ilości analiz. Możliwości Zakładu pod tym względem nie są wykorzystywane nawet w drobnej mierze, istnieją jednak widoki na to, że nasze zdobycze naukowe będą lepiej wykorzystywane dla celów praktycznych, niż dotychczas.

Stosowanie kontroli trzeźwości na szeroka skalę było utrudnione przez to, że było ono związane z koniecznością pobierania krwi. Obecnie jesteśmy w stanie określić w ciągu kilku minut stan trzeźwości bez użycia się do pobierania krwi. Wystarczy, aby badany osobnik nadmuchał powietrze do zwykłej dętki od piłki przez naczynie, przepuszczone z piłki przez naczynie ze specjalnym odczynnikiem, wykaże nieomylnie, czy badany osobnik pił alkohol, czy nie. Tym sposobem można wykryć w powietrzu oddechu alkoholem nawet po wypiciu jednego większego kieliszka wódki lub butelki piwa. Nie jest potrzebny do tego ani lekarz, ani inny fachowiec, badanie może wykonać każdy, kto raz widział, jak to się robi.

Poza tą uproszczoną i szybką metodą kontroli trzeźwości, która będzie stosowana do celów masowego badania, można będzie również stosować metodę indywidualnego badania trzeźwości.

Prof. Dr Bronisław Puchowski

Żołnierze amerykańscy o wojnie w Korei

Niedawno szef centralnego urzędu wywiadowczego USA, generał Bedell Smith, oświadczył na posiedzeniu Komisji Kongresu: „Powinniśmy uścisnąć i gruntownie przeanalizować przyczyny, powodujące, że ludzie z Północnej Korei biją się jak diabły“.

Wyjaśnienie na trapiające gen. Bedella Smitha pytanie znajdujemy w wypowiedzi towarzysza Stalina. Towarzysz Stalin w rozmowie z korespondentem „Prawdy“ powiedział:

„Amerykańscy i angielscy generałowie i oficerowie nie są ani trochę gorsi niż generałowie i oficerowie każdego innego kraju. Co się tyczy żołnierzy USA i Anglii, to w wojnie przeciwko hitlerowskiemu Niemcom i imperialistycznej Japonii zaprezentowali się oni, jak wiadomo, z najlepszej strony. O cóż więc chodzi? O to mianowicie, że wojnę przeciw Korei i Chinom żołnierze uważają za niesprawiedliwą, podczas gdy wojnę przeciwko hitlerowskiemu Niemcom i imperialistycznej Japonii uważali za najzwyklejszą sprawiedliwą. Chodzi o to, że wojna ta jest wyjątkowo niepopularna wśród żołnierzy amerykańskich i angielskich“.

„Staje się coraz bardziej widoczne — pisze korespondent agencji Associated Press, Lambert, charakterystyczny stan moralny wojsk amerykańskich — że żołnierze nasi nie bardzo palą się do walki w tej wojnie“. To samo stwierdzenie, lecz w jeszcze w bardziej wyraźnej formie, znajdujemy w wypowiedzi korespondenta gazety „New York World Telegram and Sun“, Lucasa: „Wielu żołnierzy pragnie tylko jednego: wyostać się z Korei“.

Przebywający na froncie koreańskim korespondent agencji United

Press, Chapman, donosi, że wojna w Korei sprawia, iż żołnierze amerykańscy zaczynają żywić nienawiść do amerykańskich mężów stanu, których uważają za głównych winowajców interwencji. „Poczekajcie tylko, aż wrócimy do domu — grożą żołnierze. — Ci politycy nie innego nie robią, tylko debatują i krzyczą: „My nie ustąpimy z Korei! Dłacież nie mielby sami przyjechać i powrócić słowa „my“ tutaj, w Korei!“

Jeszcze dobitniej, niż doniesienia korespondentów, świadczą o niepopularności wojny w Korei wśród wojsk amerykańskich wypowiedzi samych żołnierzy. Tak np. amerykańska gazeta „Spokesman Review“ zamieszcza list żołnierza z Korei, w którym czytamy: „Chciałbym wiedzieć jedno — dlaczego to jesteśmy? „Pragnąłbym, aby dowództwo wycofało wszystkie wojska z Korei“. „Jeniec wojenny, Amerykanin Glawoc, powiedział: „Mordowaliśmy ludność cywilną i zrzucałiśmy bomby na starców i dzieci. Popelniliśmy zbrodnie. Ktoż nas do niej zmusił? Truman, Mac Arthur, Dupont i inni, którzy troszczą się tylko o pieniądze. Produkują oni bomby, by zabijać ludzi. I ciągną z tego procederu zyski. Ale dlaczego my mamy tu jechać i bić się? Można nas oszukać tylko raz. Obecnie otworzyły się nam oczy“.

Jeniec wojenny, Wilson, który służy w straży przybożnej Mac Arthura, powiedział: „Kiedy wzywali nas, abyśmy „walczyli w obronie Ameryki“, w rzeczywistości oznaczano to walkę o interesy Mac Arthura i Wall Street“.

O wroście uświadomienia przebywających w Korei żołnierzy amery-

kańskich mówi też oświadczenie 400 jeńców amerykańskich, opublikowane w lutym br. przez agencję „Nowe Chiny“.

„Po co nas tu posłano? Kazano nam przebyć 5 tys. mil, aby brać udział w wojnie, która nie ma nic wspólnego ani z nami, ani z naszymi bliskimi. Korea nigdy nie wyrażała szkody, ani nie zagroziła naszemu krajowi, czy jakiemukolwiek innemu... Wstydzimy się roli, jaką my, Amerykanie, odgrywamy w tej bezsensownej wojnie... Wojna ta sprawiła, że narody Azji nienawidzą nas i gardzą nami... Widzimy ciałe kłamstwo, jakie kryje się w słowach „akcja polityczna“... U nas, w Stanach Zjednoczonych, też była wojna domowa i nie pewno byłibyśmy oburzeni, gdyby jakikolwiek kraj mieszał się do naszych spraw. Pragniemy pokoju. Bronilibyśmy naszych domów ze wszystkimi siłami, ale obarcz nas, że posługujemy się nimi w tego rodzaju sprawie“.

Na zakończenie autorzy oświadczenia domagają się: wycofania wszystkich wojsk obcych z Korei; przyznania Chinom miejsca w ONZ; uregulowania kwestii koreańskiej w drodze pokojowej.

Niesprawiedliwy, grabieżczy i zabójczy charakter wojny, rozpętaney przez imperialistyczne Amerykańskie w Korei, przesądza o wyniku tej wojny. Armia, która walczy o słuszną sprawę odznacza się wysokim duchem bojowym i może odnieść zwycięstwa na wet nad przeważającymi siłami przeciwnika. Taką właśnie armią jest armia Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej.

N. CHARIN

wsparta na murych słupach, pokryta błyszczącą blachą. Takich jak Nowiński, właścicieli 17 hektarów było we wsi tylko dwóch. Siedmiu od 6 do 12 ha. Reszta 50 gospodarstw od 1 do 6 hektarów, z których większość rozmieszczona była w „Ogónowie“.

Tuż za wsią, w odległości pół kilometra, zaczynały się lasy. czarna linia, która na horyzoncie przetopiała się w siną mgłę. Podczas pochmurnych dni lasy robiły wrażenie jakby tuż nad ziemią zwisała ciężka, oliwna pokrywa. Udziałowcami w lasach byli przeważnie bogaci chłopci. Przed wojną lasy te odgrzywały dużą rolę w systemie odrobkowym „ogónowiaków“. Za drzewo i ściółkę Góral musiał kilkadziesiąt dni w ciągu roku przepracować u Nowińskiego.

Góral pracował niemal codziennie u Nowińskiego. Orał, siał, kosił, rąbał drzewo, wyrzucał gnój. Obliczali się właściciele tylko wtedy, kiedy Nowiński użyczał mu koni do obróbki pola. Wówczas rachunek był prosty.

— Ano, konie były u was cztery razy — Nowiński mówił „cztery razy“, co miało oznaczać „cztery dni“, chociaż rzadko kiedy odpowiadało to prawdzie. — Tak! — wzdychał z ulgą, jakby zrzucał z ramion jakiś ciężar — cztery razy, to znaczy, wiadomo: dniówka konna. Trzeba by wam jakieś — obserwował bacznie Górala — 20, 18 dni, u mnie, co?

Z biegiem czasu stosunki między Nowińskim i Góralem stawały się coraz bardziej zażyłe. Doszli nawet do tego, że bogacz przestawał obliczać swoje dniówki.

— Będziemy się tam liczyć — mówił ukazując żółte, rzadkie zęby. — Chcacie konia, bierzcie! To się ta wyrówna — wpadł w pufaty ton — małośmy to razem przeżyli, co?

Nowiński nie miał jeszcze pięćdziesięciu lat, chodził jednak o lasce. W polu nie pracował. Pole obrabiał mu Góral. Bogacz twierdził, że w krzyżach mu coś dokucza. Nie podnosił się czasami z łózka, leżał nieraz parę dni z rządu. Zna wówczas robiła mu gorące okłady, pił spirytus zmieszany na pół z miodem. Po tej kuracji wstawał rzeświejszy, nie brał się jednak nigdy do poważniejszych robót. Bogacz począł nieznacznie „honorować“ Górala, zaczął go nawet nazywać „sasiadem“. Doszło do tego, że żona Górala, która przedtem nie nazywała Nowińskiego inaczej niż „pan“, teraz zaczęła przechodzić nieśmiało na formę „wy“ i „sąsiedzie“.

d. c. n.